

ทำให้แวนทิพย์ขาดประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต และจะเอาตัวไม่รอดในสังคมปัจจุบัน แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือแวนทิพย์ได้ เพราะการเลี้ยงดูแวนทิพย์ขึ้นอยู่กับแม่แต่เพียงผู้เดียว อีกทั้งนิสัยแม่ของแวนทิพย์ที่เป็นคนมีจิตใจเด็ดเดี่ยว ดุ และแม่ก็เสียใจที่พี่ชายของแวนทิพย์ไม่ทำตามใจแม่หล่อนจึงตั้งความหวังไว้กับแวนทิพย์ และจะไม่ยอมให้เธอมีอิสระ กลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยเช่นเดียวกับพี่ชายที่เลี้ยงดูแบบอิสระ ลูกชายจึงไม่ยอมทำตามที่แม่ต้องการ ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงความรู้สึกของแม่ของแวนทิพย์ที่ผิดหวังในตัวลูกชายว่า

เพราะปีกกล้าขาแข็ง เพราะส่งไปเรียนนอกตั้งแต่อายุน้อย
 เกินไป ไม่ได้อยู่ในความดูแลของพ่อแม่จึงได้เป็นอย่างนี้ ไป
 รักชอบแต่งงานกับลูกเจ๊กชายชาวสาร ท่านจะไม่มีวันยอมให้
 ลูกสาวเป็นอิสระแบบพี่ชายอีกจะต้องดูแลใกล้ชิด เมื่อต้องการ
 ดูแลกิจการไม่มีเวลาดูแลด้วยตนเองก็ให้เข้าโรงเรียนประจำ
 ที่คิดว่าไว้ใจได้ อย่างคอนวอนต์แห่งนี้ให้แม่ขี้ดูแลแทน เข้มงวด
 ไว้เป็นการดี (เรื่องเดิม : 42)

* ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าครอบครัวที่เลี้ยงดูแบบ เข้มงวดเกินไปจะส่งผลให้ลูกกลายเป็นเด็กที่มีปัญหา ทำให้ลูกเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเลี้ยงดูของพ่อแม่ และเมื่อลูกได้มีโอกาสเห็นความมีอิสระของเพื่อนๆ แต่เพื่อนก็อยู่ในขอบเขตไม่ได้ทำอะไรเสียหายดังที่แม่หวาดกลัว ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของแวนทิพย์ที่เบื่อการเลี้ยงดู ทั้งๆ ที่คนอื่นมองว่าแวนทิพย์น่าจะมีความสุข ความสบายในการเลี้ยงดูแบบนี้ว่า

คุณนะมีบุญแล้วที่พ่อแม่บริบูรณ์ ฐานะก็ดี มีเงินใช้ไม่ขาดแคลน
 ทนๆ อึดอึดเอาหน่อยๆ พอโตแล้วทุกอย่างก็ดีไปเอง น้อยเข้าใจ
 ค่ะ เรื่องเหงา เรื่องอึดอึดนะ น้อยก็ผ่านวัยรุ่นมาแล้ว แต่ทน

เอาหน่อยเถอะนะคะไม่ก็ไปเอง ทำนก็อยู่กับเราไม่ได้นาหรือ
พอคุณมีลูกของคุณเองแล้วก็จะรู้ว่าพ่อแม่เนะ เป็นห่วงลูกแค่ไหน
ทำทุกอย่างก็เพราะหวังดีทั้งนั้น ถึงจะหนักข้อไปหน่อยก็เถอะ
(เรื่องเดิม : 94)

แต่แว่นทิพย์ขาดความรู้ความเข้าใจใน
เรื่องดังกล่าว จึงเกิดความเบื่อหน่ายในคำเตือนนี้ และเกิดความเบื่อหน่าย
จนรู้สึกว่ามันไม่ไหว ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของแว่นทิพย์ว่า "ทนๆ
เอาหน่อย ใดๆ ก็ว่าอย่างนี้ทั้งนั้น พี่ชาย พี่สะใภ้ ญาติ แต่ที่นี้แว่นทิพย์กำลัง
จะทนไม่ไหวอยู่แล้วนะซี ขอออกไปดูโลก พบปะหนุ่มๆ บ้างเถอะ"
(เรื่องเดิม : 94)

แว่นทิพย์อยู่ในช่วงวัยรุ่น จึงรู้สึกอึดอัดใน
การเลี้ยงดูของแม่ประกอบกับได้รู้จักชยา เธอจึงคิดเปรียบเทียบการเลี้ยงดู
ของตนกับเพื่อน ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แว่นทิพย์อึดอัดเบื่อหน่ายแสนจะอิจฉาวลี้รตน์ วลัยกร พวก
หล่อนมีอิสระกันจริงๆ ทำอะไรๆ ได้หลายอย่างแม้จะมีขอบเขต
ที่พ่อแม่สั่งไว้ก็ไม่น่าอึดอัดเท่าหล่อน วลัยรตน์จะต้องกลับบ้าน
ก่อนสองทุ่ม บางเวลาจะต้องอยู่เป็นเพื่อนคุณยาย จะต้องไม่
ไปเดินร่า ออกจากบ้านได้เป็นเวลา ใช้เงินในวงที่มารดา
กำหนด ขับรถเครื่องได้แต่ห้ามขับเร็วและยังได้หัดขับรถยนต์
แต่แว่นทิพย์ถูกห้ามทุกอย่าง (เรื่องเดิม : 108)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าการเลี้ยงดูควร
จะให้อิสระแก่ลูกบ้าง แต่ความอิสระนั้นก็ควรมีขอบเขตไม่ใช้ทำตามใจตนเอง
มากเกินไป เป็นการฝึกให้ลูกมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ทำให้เด็กรู้จัก
ประมาณตน และผู้แต่งยังไม่เห็นด้วยกับการเลี้ยงดูแว่นทิพย์แบบเข้มงวด

เพราะจะทำให้เด็กขาดประสบการณ์และถ้าหากทำอะไรผิดพลาดเล็กน้อยก็อาจจะเติบโตไปได้ง่าย ดังที่พี่ชายพี่สะใภ้สนทนากันเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศของแวนทิพย์ว่า

คุณว่าแกคบผู้ชายไม่ได้งั้นหรือ เด็กอายุขนาดแกคบได้ค่ะ เรื่องธรรมดา บ้านที่เข้มงวดทำให้แกอึดอัด ถ้าไม่มีผู้ชายหรือเพื่อนชาย หรือมีอิสระให้แกเปรียบเทียบ แกคงไม่เติบโต ทั้งนี้ถ้าแกคบผู้ชายที่อยู่ในสายตาก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร สาวๆ สมัยนี้ เขามีแฟนกันตั้งแต่อายุสิบสาม ไม่เห็นเขามีปัญหา

เพราะเขาไม่ใช่อย่างम्म่อม จักรทิพย์ถอนใจ เขาอะลุ่มอล่วย เป็นแล้วลูก เขาก็คงฉลาดทันโลกกว่ายายทิพย์ จิตใจไม่อ่อนไหว อย่างยายทิพย์ ไม่สุดกู่ทั้งแม่ทั้งลูกอย่างครอบครัวผม (เรื่องเดิม : 183)

ปัจจุบันนี้การที่ลูกจะคบเพื่อนผู้ชายเป็นเรื่องธรรมดา เพราะในสังคมหญิงชายมีโอกาสพบปะกันมากขึ้น ดังนั้นพ่อแม่จะต้องคอยแนะนำว่าควรมีขอบเขตในการคบเพื่อนชายแค่ไหน ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนทัศนคติของตนผ่านความคิดเห็นของจักรทิพย์ว่า

รุ่นพ่อแม่ รุ่นเราก็ออไหวหรือเพราะโลกมันวิ่งช้าๆ เด็ยวันนี้โลกมันเปลี่ยนแปลงเร็ว อย่างกรุงเทพฯ ไม่ไปเสีย ปีเดียวแทบจำไม่ได้ อย่างยายทิพย์มันจะเอาตัวไม่รอด เมื่อไม่มีพ่อแม่คุ้มครอง (เรื่องเดิม : 45)

ผู้แต่งได้เปรียบเทียบการเลี้ยงดูลูกของครอบครัววลีรัตน์ ซึ่งเป็นเพื่อนของแวนทิพย์ว่าครอบครัวของวลีรัตน์เลี้ยงลูกแบบทันสมัย ให้อิสระแก่ลูก ให้ประสบการณ์แก่ลูก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็อยู่ใน

ขอบเขตที่ใหญ่กว้างไว้ การเลี้ยงดูแบบนี้ทำให้ลูกมีประสบการณ์ที่กว้างไกล
สามารถเอาตัวรอดได้ในสังคมปัจจุบัน ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงวลีรัตน์ว่า

วลีรัตน์... หล่อนมีความรู้รอบตัวดีกว่าเพื่อนมาก ปิดเทอม
ก็ได้ไปเที่ยวกรุงเทพฯ และมักเที่ยวเล่นนานเกือบเดือนที่
บ้านญาติ... มารดาให้หล่อนได้เที่ยวทั้งตามศูนย์การค้าหรูหรา
ไปดูพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ ตามญาติไปดูงานในโรงพยาบาล
ไปดูภาพที่หอศิลป์ ตามมารดาไปเที่ยวโรงแรมระดับเดอลุกซ์
มีอยู่วันหนึ่งมารดาพาหล่อนไปเลี้ยงเด็ก खाดอาหารที่บ้านทานตะวัน
วลีรัตน์จึงได้เห็นชีวิตทั้งทั้งดงามและชวนสังเวช
(เรื่องเดิม : 87)

ครอบครัวให้ประสบการณ์แก่วลีรัตน์แล้ว

ยังฝึกให้เธอรู้จักทำงานบ้านในช่วงปิดเทอมอีกด้วย ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

หล่อนไปเที่ยวได้ มีเสรีภาพตามสมควร แต่เวลาอยู่บ้าน
วลีรัตน์ก็ต้องหัดงานลูกผู้หญิง ซึ่งต่างกับงานลูกผู้ชายของ
แวนทิพย์ เพราะมันเป็นงานบ้านธรรมดาๆ หุงข้าว ซักผ้า
ถูห้อง ปิดฝุ่น รีดผ้า แต่แวนทิพย์ไม่เคยได้แต่งงานเหล่านี้เลย
หล่อนสะดวกสบายไปเสียทุกอย่าง สบายจนเอือม เบื่อหน่าย
ในความสมบูรณ์พูนสุขเกินเหตุนี้ (เรื่องเดิม : 109)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นการเลี้ยงดูที่เหมาะสม

ของครอบครัววลีรัตน์ ที่ทั้งพ่อแม่ และญาติๆ ได้ให้อิสระและประสบการณ์ที่ดี
แก่หล่อน ซึ่งประสบการณ์นี้ทำให้วลีรัตน์เป็นเด็กที่ร่า เริงแจ่มใส มีประสบการณ์
มีความคิด สามารถเอาตัวรอดได้ในสังคมปัจจุบัน ซึ่งแตกต่างจากการเลี้ยงดู
ของครอบครัวแวนทิพย์ที่เลี้ยงดูแบบเข้มงวดจนลูกขาดประสบการณ์ และ
ไร้เดียงสา ผู้แต่งยังได้สะท้อนให้เห็นถึงการคบเพื่อนต่างเพศของครอบครัว

วลีรัตน์ว่า ผู้ใหญ่เปิดโอกาสให้ลูกหลานได้คบเพื่อนชาย แต่การคบกันนั้นก็ควร อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่จะได้ช่วยตัดสินใจว่า เพื่อนชายคนไหนควรจะคบต่อไปได้ ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงการให้อิสระที่มีขอบเขตในการคบเพื่อนต่างเพศของวลีรัตน์ว่า

คุณแม่บอกว่าอยู่ในสายตาคนในบ้านดีกว่า พันสายตาไปที่อื่น
 น้าเราคนหนึ่งนะ เขาเป็นคนสวยมีผู้ชายมาชอบเยอะ คุณยาย
 บอกให้นัดกินข้าวเย็นคนละวันเลย เจ็ดวันเจ็ดคน... คุณยาย
 ก็ต้องทำอาหารเลี้ยงให้อยู่คุยจนสามสี่ทุ่มทุกคืน ตอนหลังๆ ก็
 ค่อยๆ หายหน้าไปที่ละคนเพราะรู้ว่าต้อนรับเสมอกันหมดทุกคน
 ไม่มีใครพิเศษ แต่มีคนหนึ่งก็น้าเขยของเราแหละ เขาม่าบ่อยๆ
 นัดวันก็มาวัน พอตอนหลังๆ ก็มาวันที่คนอื่นเขาหายหน้าไป
 นั้นแหละ พอหายหมดทุกคนน้าเขยเรา เขาก็มาทุกเย็นหมด เรื่อง
 ครบปีก็แต่งงานกัน พวกเราเด็กๆ มีหน้าที่แอบดูว่าคนไหนหลอ
 คนไหนทำท่าอะไรไม่ดีหรือเปล่า ตอนหนึ่งคุยกันในส่วน เรียกว่า
 ไม่ให้ลับสายตาคนในบ้าน ผู้ใหญ่บ้างเด็กบ้าง

(เรื่องเดิม : 58)

แว่นทิพย์แตกต่างจากวลีรัตน์มาก แว่นทิพย์
 อ่อนต่อโลก ขาดประสบการณ์ เมื่อได้มีโอกาสออกจากบ้าน มีโอกาสคบเพื่อน
 ชาย ถึงกับขาดความยับยั้งชั่งใจ หลงไหลคลั่งไคล้ในความรัก และไม่มีการ
 ปกป้องกันตนเอง แว่นทิพย์จึงตั้งครุภรณ์ขึ้นมาทั้งๆ ที่กำลังเรียนอยู่ เมื่อรู้ว่าต้อง
 แว่นทิพย์ตกใจมาก ไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไรจึงชวนชยาหนีไปกรุงเทพฯ คิดว่า
 เป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ เพราะกลัวแม่มากกลัวว่าแม่จะฆ่าตนเองและ
 คนรัก การตัดสินใจของแว่นทิพย์เป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด ทำให้เด็กทั้งสอง
 ต้องจบชีวิตอย่างน่าอนาถ ผู้แต่งเห็นว่าน่าจะมีทางออกที่ดีกว่านี้ เพราะปัญหา

การตั้งครรถ์ของเด็กวัยรุ่นนั้นมีมากในสังคมปัจจุบัน ปัญหานี้ไม่น่าจะมีชีวิตและจบชีวิตอย่างแวนทิวซ์ เพราะทางออกยังมีอยู่อีกมากถึงแม้จะผิดศีลธรรมอยู่บ้าง แต่ก็ดีกว่าที่จะเอาชีวิตทั้งชีวิตแลกกับความอ่อนด้อยประสบการณ์อย่างแวนทิวซ์ ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนทัศนะของตนในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นทางหนึ่ง ผ่านความคิดของแวนทิวซ์ว่า

ทำไมหล่อนจึงชวนเขาหนีตามกันมา ทำไมเมื่อรู้ว่าท้องจึงไม่หนีไปหาพี่ชายที่เชียงใหม่ พี่สะใภ้อาจจะแก้ปัญหาให้ได้ ทนทางแก้ปัญหาที่มีวิธีเดียวอย่างที่เชื่อว่าคือทำแท้ง

หากสายเสียแล้ว หล่อนออกจากบ้านมานานเกินกว่าจะกลับไปบอกคุณแม่ว่าเพียงหนีไปเที่ยว ถูกตีหน่อยก็หมดปัญหา ถ้าวันนั้นหล่อนไปหาพี่ชาย หากทางทำแท้งเสียแล้วตีหน้าเฉกกลับบ้าน ให้พี่ชายพาไปส่งว่าหล่อนเพียงแต่เหงาเลยหนีไปหาแม่คงไม่ว่าอะไรนักหนา นอนพักผ่อนไม่กี่วัน ไม่มีใครรู้ว่าหล่อนไปทำแท้งมา

มันอาจจะผิดศีลธรรม เป็นบาปหนัก แต่บาปนั้นก็อยู่ในใจหล่อน คนอื่นไม่รู้เรื่องด้วย หล่อนก็จะยังสุขสบาย ทำท่าโก้งกู่อยู่ในสังคมของหล่อนได้ (เรื่องเดิม : 240)

ผู้แต่งยังได้เสนอทางออกไว้อีกทางหนึ่ง ทางแก้ก็จะสามารถแก้ปัญหาได้สำหรับเด็กที่ผิดพลาด เพราะขาดประสบการณ์อ่อนต่อโลก การแก้ปัญหาแบบนี้คงจะดีกว่าที่แวนทิวซ์ตัดสินใจหนีไปเผชิญชีวิต แล้วหล่อนต้องตกนรกทั้งเป็น ดังที่หมอสุนิยา รู้สึกสมเพชที่ได้พบแวนทิวซ์อยู่ในช่องทางภาคใต้ว่า

นี่หรือดอกฟ้าสูงสุดสวยที่เขาเคยแหงนชะเง้อคอหมายปอง
บัดนี้หล่อนเป็นดอกดินที่ผู้ใดจะยำยักก็ได้ทุกเมื่อ ต่าจนแม้
กระทั่งปลายเล็บเท้าของผู้ดีก็ไม่อยากแตะ

นัยน์ตาของหล่อนแห้งผาก นี่หรือสาวน้อยคนงามที่มารดา
หมายมั่นปั้นมือจะชุบเลี้ยงให้เป็นคุณนาย กระทั่งหมอลูกเจี๊ยก
เศรษฐีใหม่อย่างเขาไม่มีค่าพอจะได้ชมเชย ชะตากรรม
บันดาลให้หล่อนตกต่ำถึงเพียงนี้

หล่อนพลาดพลั้งไปเพียงนิดเดียว คนอื่นกลับตัวสร้างชีวิต
ใหม่ได้ แต่หล่อนดูเหมือนจะไม่มีทางออกเอาเลย ถ้าเขาเอา
ลูกของหล่อนไป ทั้งหล่อนไว้ที่นี้ หนทางที่จะกลับพาหล่อนไปก็
ดูจะมีดมนหมดหวัง กระทั่งชีวิตเขาเองก็อาจจะไม่รอด
(เรื่องเดิม : 331)

* ความผิดพลาดเพียงครั้งเดียวของเด็กสาว
ผู้แต่งรู้สึกเห็นใจเพราะสังคมในปัจจุบันนี้มีแต่ความฟอนเฟะ น่ากลัว และเป็น
อันตรายอย่างยิ่งต่อเด็กผู้หญิง ดังที่แวนทิพย์ได้ประสบ และผู้แต่งยังได้สะท้อน
ให้เห็นว่ามนุษย์ในสังคมปัจจุบันไม่มีคุณธรรม ไม่มีความดีงามอยู่ในจิตใจอีกต่อไป
มนุษย์ไม่รู้จักให้อภัย ไม่รู้จักช่วยเหลือเกื้อกูล มีแต่จะคอยเหยียบย่ำซ้ำเติม
แสวงหาผลประโยชน์จากผู้ผิดพลาด ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แม่ดอกฟ้าในอดีต เชื้อสายผู้ดี อนาคตที่แม่วางเตรียมรอไว้
ให้หล่อนไม่รับ หนีออกมาเผชิญโชคชะตาด้วยตนเองในโลกกว้าง
แล้วพบอะไรบ้างเล่า เดียวนี้คนสันโลกนักฉ้อโกงที่ไม่เคยมีโอกา
สเกิดก็ได้เกิด ขมบาลคงปล่อยผีมามากมายเพ่นพ่านไปหมด
ได้โอกาสเกิด ก็พากันมาเกิดและมาประชันกัน ทำร้ายมนุษย์
อยู่ในทุกวันนี้ พวกเขาอยู่ในร่างมนุษย์ แต่ปีศาจคงสิงสถิตอยู่
ในดวงวิญญาณ

พระเจ้าคงตายแล้วกระมัง หากไม่ตายก็คงมัวซังตัวเอง
 สวดมนต์ ภาวนาให้ตัวของตัวเองให้พ้นทุกข์เพียงลำพัง ทั้งผู้
 ทุกข์ยากไว้ให้ต่อสู้ชีวิตด้วยตัวเอง เป็นการพิสูจน์ความอดทน
 พิสูจน์ว่าผู้ที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้นจึงจะอยู่รอด

ไม่ใช่ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้น ต้องเห็นมโหฬารด้วย โหด
 พอลจะสู้บเลียดเนื้อและวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันโดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งมนุษย์ผู้หญิงที่ไร้หนทางต่อสู้ (เรื่องเดิม : 332-333)

๖ ผู้แต่งยังได้แสดงความเห็นใจในความ

เสียเปรียบในการกดขี่เพศหญิง ในสังคมไทยที่เด็กหญิงและเด็กชายตัดสินใจ
 ผิดพลาดเหมือนกัน แต่ผลที่ตามมาจะเกิดแก่เด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย
 เด็กผู้หญิงจะถูกประณามมากกว่าทั้งที่ความผิดนั้นทั้งสองฝ่ายควรจะได้รับผิดชอบ
 ร่วมกัน แต่ฝ่ายหญิงจะถูกประณามมากกว่า ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แต่บัดนี้หล่อนต้องหาทางที่จะได้เงินทุกวิถีทาง ได้มากเท่าไร
 ยิ่งดี จะหวังพึ่งชยานั้นเห็นทีจะเป็นไปไม่ได้แล้ว เขาคงต้อง
 หาทางกลับไปหาพ่อแม่ของเขา... เขาไม่ขอรับผิดชอบ
 แวนทิพย์กับลูกนักรอก ที่เขามากับหล่อนเพราะตกใจและ
 คิดอะไรไม่ออกต่างหาก เขากำลังเสียใจที่ใจเร็วด่วนได้
 เชื้อหล่อนพากันหนีมา ถ้าเขาไม่รู้ไม่ใช่เสียเขาก็ไม่ต้อง
 รับผิดชอบอันใด ไม่มีหลักฐานอะไรที่ผู้ชายจะต้องจนแค้นกับลูก
 ในท้องของผู้หญิงนี่นา ไม่รับเสียอย่าง ต่อให้ฟ้องศาลยอมรับ
 ว่าเป็นลูก เขาไม่รับผิดชอบก็ได้ ใครจะทำไม กฎหมายก็ไม่
 อาจเอาผิดอะไรกับเขาได้ สังคมก็ไม่อาจตำหนิติเตียนอะไรเขา
 มีแต่ฝ่ายหญิงแหละที่จะถูกตำหนิ หากทำแท้งก็ผิด บาบ หาก
 ออกแล้วทั้งก็เป็นแม่ใจยักษ์ ไม่เห็นมีใครพูดถึงพ่อใจยักษ์ทั้งลูก

ตั้งแต่อยู่ในท้องแม่เลยสักคน และที่ทิ้งลูกเล็กๆ หลากๆ คน
ไว้ในความรับผิดชอบของแม่อีกเล่า ใจพวกเขาไม่ได้เป็นยักษ์
หรือก็มีแต่แม่ที่ทิ้งลูกเท่านั้นใจยักษ์ (เรื่องเดิม : 303)

ผู้แต่งยังได้แสดงความเห็นใจสภาพของ
ผู้หญิงที่ตัดสินใจผิดพลาดแล้วต้องมาอยู่ในช่องเหมือนตกรกทั้งเป็น ผู้แต่ง
เห็นใจที่ผู้หญิงถูกเอาไรต์เอาเปรี๊ยะ และต้องคอยบำบัดความใคร่ของมนุษย์
ผู้ชาย ผ่านความรู้สึกของแวนทิพย์ว่า

...แม่จะไม่ยอมให้ลูกของแม่ต้องมีชะตากรรมเดียวกับแม่
ฟ้าส่งคนมาโปรดแม่แล้ว หมอสุริยามาแล้วอย่างไม่ว่าคน ผัน แม่
กำลังอัปจนหนทางจนคิดว่าจะต้องตายพร้อมกันทั้งแม่ทั้งลูก
แต่ลูกของแม่จะได้รอดไปเริ่มชีวิตใหม่ ปีเดียวในรกนี้คงไม่
ฝังใจลูก สมองน้อยๆ นี้ล้างได้ง่ายตายผิดกับสมองของแม่
ถึงพันรกนี้ไปได้ สมองของแม่ก็เต็มไปด้วยภาพเก่าๆ ใน
สถานที่เลวร้ายนี้ มันจะฝังไว้ในสมอง ในหัวใจ ในเลือด
ในชีวิตและวิญญาณ หนทางเดียวที่จะลบล้างให้มันหมดได้คือ
ความตายเท่านั้น

บางทีวิญญาณที่ออกจากร่างสกปรกนี้จะสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นบ้าง
เหมือนได้ชำระบาปแล้วแม่ยินดีจะลงสู่กระทะทองแดงอันมี
เปลวไฟร้อนแรง น้ำมันเดือดพล่าน แม่จะกระโจนเข้ากองไฟ
ชำระบาป พร้อมจะถูกลงโทษทุกประการ ขอเพียงให้พ้นกองทุกข์
แห่งนี้ ชุมรกรกขุมไหนที่เคยได้อ่าน สภาพของมัน ไม่ว่าจะรกใน
ศาสนาใดไม่ทรมาณเท่าช่องรกรกแห่งนี้ เพราะล้วนเจ็บเพียง
ผิวกาย หากได้เจ็บไปถึงชีวิตและวิญญาณเช่นนี้ อยู่ ณ ที่แห่งนี้
หล่อนไม่มีความเป็นคนอื่นอีกแล้ว หล่อนเป็นเพียงอวัยวะ-

เพศหญิงที่ผู้ชายปรารถนาจะได้สอดใส่ระบายความใคร่ เหมือน
โถส้วมที่ผู้ชายปลดทุกข์ หล่อนเป็นส้วมที่พวกมันปลดปล่อยน้ำเชื้อ
อสุจิที่ตั้งค้างไว้ในกายออกมา (เรื่องเดิม : 334)

๕ 4.3.1.2 การเลี้ยงดูแบบรักและตามใจ

- เด็กในครอบครัวนี้จะเรียกรื่องสิ่งที่ตน

ต้องการไม่มีที่สิ้นสุด จะมีความรู้สึกสำคัญในตนเอง ชอบโอ้อวด ไม่เคารพ
กฎระเบียบ การเลี้ยงดูแบบนี้มีในครอบครัวของชยา โดยเฉพาะการเลี้ยงดู
ชยา ซึ่งเป็นลูกชายคนเล็กของครอบครัวคนจีน ที่พ่อแม่เริ่มเห็นความสำคัญของ
การศึกษา จึงส่งลูกให้เรียนหนังสือ ทั้งพ่อแม่และย่าให้ความรักและตามใจ
อย่างมาก การเลี้ยงดูแบบนี้ส่งผลให้ชยากลายเป็นเด็กที่ไม่มีความรับผิดชอบ
และเกียจคร้าน ไม่รู้จักช่วยเหลือตนเอง เมื่อแวนทิพย์และชยาหนีมากรุงเทพฯ
ชยาไม่สามารถเป็นหัวหน้าครอบครัวได้ เพราะเขาไม่เคยต้องรับผิดชอบอะไร
มาก่อน ชยาจึงเกิดความก่ดกั้มและท้ายที่สุดก็หนีไปพึ่งยาเสพติด เพราะคิดว่า
เป็นหนทางเดียวที่ทำให้เขาพ้นจากปัญหานี้ไปได้ และชยาก็จบชีวิตลงด้วยสาเหตุ
จากยาเสพติด

4.4.2 สาเหตุจากสังคมและสิ่งแวดล้อม

๕ ในเรื่องนี้ ผู้แต่งได้สะท้อนปัญหาของเด็กและเยาวชน
ที่เกิดจากปัญหาสังคม คือปัญหา ยาเสพติดและวิถีโหลวม เด็กและเยาวชน
มีโอกาสรู้อกทำผิดเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และรัฐก็ไม่ได้แก้ปัญหานี้ ดังที่ชยา
ได้มีโอกาไปดูวิถีโหลวมที่บ้านเพื่อน ทำให้เขามีประสบการณ์ในการ
กระตุ้นอารมณ์เด็กสาวที่เขาต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วย ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

หลังจากการดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ให้ได้ทีกันแล้ว ก็มีภาคปฏิบัติตามมา ชยาไม่เคยพบว่าเด็กสาวคนไหนทนทานต่อความเข่าร้อนของอารมณ์ภายในได้ เมื่อมันปะทุออกมาแล้ว ไม่มีการขัดขืนมีแต่การร่วมสนุก คนหนึ่งร้องไห้กลัวจะต้องหลังจากทุกอย่างจบลง

แต่หล่อนไม่ได้ท้อง หากความกลัวทำให้หล่อนปฏิเสธทุกครั้ง ที่มีคนชวนไปดูหนัง วิดีโอ เพื่อนอีกคนชอบมากทั้งหนังและภาคปฏิบัติ ไม่เคยปฏิเสธเลย แต่หล่อนเป็นคุ่นอนของเจ้าของบ้าน ชยาไม่เคยได้แตะจนต้องหาสาวอาชีพมาบริการแทน (เรื่องเดิม : 141)

* วิดีโอลามกทำให้เด็กและเยาวชนมี

ประสบการณ์ทางเพศก่อนวัยอันสมควร เพราะวิดีโอได้กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ แต่ไม่ได้สอนให้รู้จักการป้องกัน และเด็กที่ดูยังขาดความยับยั้งชั่งใจเมื่อมีความต้องการทางเพศก็ย่อมจะไม่คิดถึงปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา

* ส่วนปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาหนึ่งที่

ทำให้เด็กและเยาวชนประพฤติดัดได้ง่าย เพราะถ้าหลงติดเข้าไปแล้วยากที่จะเลิกมันได้ นับวันยิ่งจะต้องการจำนวนมากเข้าไปทุกที อย่างเช่นชยาที่มีความกลัวใจก็ดื่มกาบสำหรับปะยางรถจักรยาน และยังได้ทดลองยาเสพติดจนถอนตัวไม่ขึ้น จนท้ายที่สุดถึงกับร่วมมือกับพรรคพวกปล้นธนาคาร และถูกตำรวจยิงตาย เพราะเขาต้องการเงินเพื่อไปแลกกับยาเสพติด

5. เรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า

โบตันแต่งเรื่องนี้เมื่อ พ.ศ. 2529

5.1 เนื้อเรื่องย่อ

พรณพงศ์ เกิดในครอบครัวชาวสวนที่มีฐานะปานกลาง อาศัยอยู่ใกล้กรุงเทพฯ ครอบครัวนี้มีลูกห้าคน พรณพงศ์เป็นลูกชายคนที่สองของครอบครัว เขาเป็นเด็กที่เรียนเก่งจึงเป็นความหวังของพ่อ ลูกคนอื่นๆ ไม่ว่าจะปดจิบ พิณนะ พิณรมย์และพรพุดิ พ่อไม่ค่อยสนใจ เพราะลูกทั้งสี่คนเรียนได้ดีไม่เท่าพรณพงศ์ มีหน้าเข้ายังสนใจเรียนทางด้านวิชาชีพ ด้วยความที่พ่อรักและตามใจพรณพงศ์มาก ส่งผลให้เขากลายเป็นเด็กที่เห็นแก่ตัว เอาเปรียบพี่น้อง ไม่ยอมช่วยทำงานในบ้านเพราะอ้างว่าเสียเวลาในการอ่านหนังสือ และถ้าพรณพงศ์ทำผิดพ่อของเขา ก็จะออกปรับและแก้ตัวให้ จนบางครั้ง พ่อและแม่ของเขา ก็ทะเลาะกันด้วยสาเหตุจากพรณพงศ์

เมื่อพรณพงศ์โตขึ้น เขาได้มีโอกาสมารเรียนชั้นมัธยมที่กรุงเทพฯ และสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยได้ ทำให้เขาต้องใช้จ่ายเงินมาก โดยใช้จ่ายในสถานเริงรมย์และเขายังไปคบเพื่อนที่มีฐานะดี เขาจึงต้องทำตัวให้ฟังเพื่อตามเพื่อนไปด้วย

ความเห็นแก่ตัวของพรณพงศ์ การเอาเปรียบเอาเปรียบพี่น้อง และเพื่อนๆ มีความอิจฉาริษยาแก่น้องๆ โดยเฉพาะพิณนะน้องชายถัดจากเขา ซึ่งเป็นเจ้าของอู่ซ่อมรถต่างๆ ที่อายุยังน้อย เมื่อพรณพงศ์เรียนจบก็ได้ทำงานในธนาคารแห่งหนึ่ง เขาอยากจะไปเมืองนอกเพื่อตามหญิงสาวที่เขารัก ด้วยความทะเลาะเขยกะยานนี้ เขาจึงยอมเสนอพิณรมย์ซึ่งเป็นน้องสาวของเขาให้เป็น

นางบำเรอของเจ้านาย โดยหลอกหลวงน้องสาวของตนเอง เมื่อทุกคนในครอบครัวรู้เรื่องที่เขาหลอกน้องสาว ทุกคนเสียใจและผิดหวัง และผู้ที่ผิดหวังมากที่สุดคือพ่อของเขาเองที่เลี้ยงพรรณพงศ์มาผิดๆ พ่อจึงทำร้ายร่างกายพรรณพงศ์เป็นการลงโทษและตัดขาดจากความเป็นพ่อลูกกัน ครอบครัวของเขา ก็ตัดขาดจากความเป็นพี่น้องกับพรรณพงศ์ เพราะเขาได้มีพฤติกรรมที่เลวทรามต่ำช้าเกินกว่าที่บุคคลในครอบครัวจะอภัยให้เขาได้

5.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร

ในเรื่อง สุดแต่ใจจะไขว่คว้า ผู้แต่งได้สะท้อนปัญหาของเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาคือ พรรณพงศ์ ซึ่งเป็นตัวละครที่มีปัญหา ดังที่จะได้วิเคราะห์รายละเอียดต่อไป

5.2.1 พรรณพงศ์

พรรณพงศ์ เป็นลูกคนที่สองของครอบครัวและเป็นพี่ชายคนโต เขาเป็นเด็กที่เรียนเก่งมาตั้งแต่เด็ก ด้วยความที่เรียนดีกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ในครอบครัว พ่อจึงรักและตามใจเขามาก เพราะพ่อหวังว่าเขาจะเป็นที่พึ่งของพ่อแม่และนำชื่อเสียงมาสู่วงศ์ตระกูลต่อไปในอนาคต พ่อของเขาจึงพูดยกย่องว่าพรรณพงศ์เป็นเด็กที่เรียนดีและเป็นความหวังของพ่อ การได้รับการปลุกฝังในลักษณะนี้ทำให้เขาเกิดความภาคภูมิใจและทะนงตนว่าเป็นคนเก่งจะต้องรับราชการให้ได้ และจะไม่กลับมาทำงานหนักแบบพ่อแม่ของเขาอีกต่อไป ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงความรู้สึกภาคภูมิใจของพรรณพงศ์ว่า "พรรณพงศ์ข้ม

ในหน้า เขาเขียนหนังสือเก่ง เรียกว่าเป็นความหวังของพ่อแม่เลยทีเดียว
อีกหน่อยจะได้เป็นเจ้าของคนไหน ไม่ต้องมาชู้ตดิน เป็นชาวสวนอย่างพ่อแม่"
(โบทัน (นามแฝง), 2529 : 3)

ความภาคภูมิใจของพรรณพงศ์ว่าเขาเป็นเด็กที่เรียนเก่ง
มีชื่อติดบอร์ดคนเก่งของโรงเรียน เขาจึงตั้งความหวังว่าจะต้องเข้าโรงเรียนที่
มีชื่อเสียง และความภูมิใจนี้เขาอดที่จะเปรียบเทียบกับความสามารถของเด็ก
คนอื่นๆ เช่น วันแรม ลูกสาวคนโตของก้านั้น ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึก
ของพรรณพงศ์ว่า

ใครๆ ก็รู้ว่าพงศ์เรียนเก่ง พงศ์ได้รางวัลเรียนดีทุกปี พงศ์
ได้มีชื่อขึ้นกระดานหน้าอาคารเรียนว่าเป็นนักเรียนยอดเยี่ยม
ของโรงเรียน ปีหน้าพงศ์จะต้องสอบเข้าโรงเรียนใหญ่ที่มีชื่อเสียง
ได้...พงศ์รู้สึกภาคภูมิใจ ตั้งแต่ลูกก้านั้นคนร้ายวยยังไม่เคยได้
รางวัลเรียนดี (เรื่องเดิม : 19)

เห็นได้ว่าการที่พ่อแม่ยกย่องลูกของตนมาก บางครั้งลูก
ก็เกิดความภาคภูมิใจมากเกินไปและเหลิงได้ เช่นเดียวกับพรรณพงศ์ที่เห็นว่า
พ่อต้องการให้ตนเรียนเก่ง เมื่อไม่อาจช่วยพ่อแม่ทำงานจึงเอาเรื่องการเรียน
มาเป็นข้ออ้าง แล้วยังส่งผลให้พรรณพงศ์มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
หลายประการ ดังที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ ดังนี้

5.2.1.1 เห็นแก่ตัวและขาดความรับผิดชอบ

(Selfishness)

พรรณพงศ์เป็นลูกรักของพ่อ ถึงแม้เขาจะ
เป็นพี่ชายคนโตแต่เขาก็ยังมีความเห็นแก่ตัว เขาเปรียบผู้อื่น โดยเฉพาะพี่น้อง
ของเขา ลักษณะนิสัยเช่นนี้ปรากฏให้เห็นตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก ยังอยู่บ้านสวน
กับพ่อแม่เมื่อพ่อของเขาซื้อวิทยุเทปให้เป็นรางวัลที่สอบเข้าเรียนต่อได้ พรรณ

น้องชายแอบเอาไปเปิดฟัง พรรณพงศ์หวงมากถึงกับเตะน้อง พ่อกับแม่ถึงกับทะเลาะกันด้วยเรื่องนี้ หลังจากนั้นเขายังได้แสดงความเห็นแก่ตัวโดยแกล้งทำวิทยุของพ่อดกจนวิทยุเสียแล้วยังบอกว่าเป็นอุบัติเหตุ ความเห็นแก่ตัวของเขานอกจากบุคคลในครอบครัวจะเห็นแล้ว แม้แต่วันสว่างลูกสาวคนเล็กของก้านั้นยังฝังใจว่าพรรณพงศ์เป็นคนเห็นแก่ตัว ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงความคิดของวันสว่างที่มีต่อพรรณพงศ์ว่า

...ไม่ว่าจะนานเท่าใดแล้วก็ตาม วันสว่างไม่เคยมอง
พงศ์ในแง่ดีเลย วันสว่างจดจำวันที่พรรณพงศ์แกล้งน้องโดย
ชิงวิทยุที่พ่อดกไปโยนทิ้งได้ชื่นใจ ก็ปีๆ ก็ไม่มีวันลืม
วันสว่างเชื่อมั่นว่าพงศ์ไม่ใช่คนดีมีน้ำใจอย่างพ่อดก เป็นคน
เห็นแก่ตัว และร้ายกาจ (เรื่องเดิม : 73)

เมื่อพรรณพงศ์ไปอยู่กรุงเทพฯ เขาห่างจากแม่ผู้คอยห้ามปราม เขาก็ยังแสดงความเห็นแก่ตัวกับพี่น้องในเรื่องต่างๆ มากมาย แม้แต่เรื่องการเลือกห้องในตึกแถวที่กรุงเทพฯ เขาได้แสดงความเห็นแก่ตัวต่อพุดจิบ ซึ่งเป็นพี่สาวของเขาโดยเลือกเอาห้องที่ดีที่สุด ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

...พงศ์ยึดเอาห้องที่ดีที่สุดในตึกแถวไปครอบครองเสีย
คนเดียว ตอนแรกจะเอาห้องด้านหน้าเพราะกว้างหน่อย
มีหน้าต่างเหมือนกัน แต่พอนึกได้ว่ามีรถวิ่ง ทั้งดังและสะเทือน
เขาก็ยึดเอาห้องหลังเสีย ทั้งที่พุดจิบเอากระเป๋าเสื้อผ้าไปไว้ใน
ห้องนั้นแล้ว (เรื่องเดิม : 152)

พรรณพงศ์เป็นคนที่เห็นแก่ตัวอย่างมาก ทั้งๆ ที่พุดจิบเป็นพี่สาวของเขา เขาน่าจะเสียสละให้บ้าง แต่เขาไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่นเลย ขอให้ตนได้ดีได้สบายก็พอใจแล้ว นอกจากนี้เมื่ออยู่กันตามลำพังพี่น้องและญาติพรรณพงศ์ก็ได้แสดงความเห็นแก่ตัวอีกหลายอย่าง แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

สะตวงเสียเลย อีกอย่างเพื่อนร่วมงานมันดูถูกกันว่าเรากระจอก..." (เรื่องเดิม : 219) พัดฟังพี่ชายพูดแล้วเกิดความหมั่นไส้ จึงเสนอว่าน่าจะซื้อผ่อนเองจะดีกว่า จนกระทั่งพ่อต้องเอ่ยปากพูดกับพัดเองว่า "ให้พี่เขายืมหน่อยไม่ได้รี พัดก็มีรถกะบะเล็กใช้ตั้งหลายคน" (เรื่องเดิม : 220) พัดจึงต้องยอมจำนนและพึดคิดว่าโอกาสที่จะได้รถยนต์คันนั้นคงยาก เพราะพรหมพงศ์ต้องถือโอกาสครอบครองรถของคนเป็นแน่ และพรหมพงศ์เอารถไปครอบครองเป็นเดือนจนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุแล้วพรหมพงศ์ทิ้งรถไว้จนตำรวจต้องออกมาจับเจ้าของรถซึ่งเป็นพัด ต้องรับผิดชอบเรื่องทั้งหมด ความเห็นแก่ตัวของพรหมพงศ์นี้ แม่ของเขาไม่พอใจยิ่งนัก ดังที่แม่ของเขาได้พูดประชันพ่อของเขาว่า

เป็นไง ลูกชายคนดีของพ่อ พ่อบิลทิดก่อเรื่องเดือดร้อนให้ น้องแค่ไหนยืมรถไปใช้ ชนกับเขาแล้วหนีให้น้องต้องรับผิดชอบให้ทุกอย่าง เรื่องชนกันนี้ใครจะผิดจะถูกก็ช่างเถอะ แต่ทำไมต้องหนีให้ตำรวจ เขาต้องตามมาจนถึงพัดเจ้าของรถ เสียเงินไปตั้งกี่หมื่น นี่ถ้าจ้างคนอื่นซ่อมมีหมดตัวหรือ รถบุบทั้งแถบ ทั้งสองคันและไปหมด คงขับรถเร็วพิลิกละ ใบขับชี่ก็ไม่มี (เรื่องเดิม : 226)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าพรหมพงศ์เป็นคนที่เห็นแก่ตัว และไม่มีความรับผิดชอบอย่างมาก เมื่อน้องชายให้ยืมรถใช้ เขายังไม่คิดจะคืนน้องชายถือโอกาสครอบครองเป็นเจ้าของ และเมื่อเกิดอุบัติเหตุ รถเสียหาย เขากลับไม่รับผิดชอบแต่หนีเอาตัวรอด เพราะรู้ว่าชื่อในทะเบียนรถเป็นชื่อของน้องชาย ถึงอย่างไรตำรวจก็ต้องมาติดต่อกับน้องชายของตนเป็นแน่ และน้องชายจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแทน

ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เห็นแก่ตัว ขาดความรับผิดชอบ
นี้เป็นที่เอือมระอาของบุคคลในครอบครัว แม้แต่เพื่อนที่พรรณพงศ์คิดว่าเป็น
เพื่อนรักของเขาก็มองเห็นลักษณะนิสัยเช่นนี้ ดังที่ผู้แต่งบรรยายผ่านความรู้สึก
ของชวลิตว่า

...พงศ์ไม่ใช่เพื่อนที่ชวลิตรักสักเท่าไร ที่คบกันมาได้ก็
เพราะพรรณพงศ์เรียนเก่ง เขียนรายงานดี เรียนอยู่กลุ่ม
เดียวกันก็ได้อาศัยพรรณพงศ์รวบรวมเรียบเรียงรายงาน
ติดขัดอะไรถามไถ่ได้ พรรณพงศ์เองก็ไม่เลยละการตักตวง
ผลประโยชน์ที่ควรได้ไปไหนด้วยกัน พรรณพงศ์เกือบจะไม่เคย
ควักกระเป๋าเลย ชวลิตทั้งนั้น ถึงจะมีเงินและใจป่าแค่ไหน
บางครั้งชวลิตรู้สึกเหมือนกันว่า พรรณพงศ์เอาเปรียบเขาเรื่อง
เงินทองมากไป... (เรื่องเดิม : 187)

เพื่อนๆ ของพรรณพงศ์ระอาในความเห็นแก่ตัวของเขา
แต่ที่ยอมคบหากันอยู่เพราะเห็นว่ายังพึ่งในเรื่องการเรียนได้ ลักษณะนิสัย
ที่เห็นแก่ตัวอย่างมากของพรรณพงศ์นี้สร้างความระแวงแคลงใจให้กับบุคคลใน
ครอบครัวของเขามาก ดังนั้นถ้าหากเขาไปทำดีกับใคร พี่น้องของเขาจะต้อง
คิดว่าเขาต้องการอะไรจากคนนั้นแน่ๆ ดังที่พินทรมัยไปบอกพี่สาวว่าพรรณพงศ์
จะหางานให้ พุดจิบถึงกับไม่เชื่อและยังระแวง ดังที่ผู้แต่งได้กล่าวถึงพรรณพงศ์
โดยผ่านความรู้สึกของพุดจิบว่า

พงศ์นะ เทรอหางานให้เขอก่า... จะปะเหลาะเอาอะไร
ละมั้ง นายคนนั้นทำอะไรเล็งผลเลิศ ทาก่าไรเสมอแหละ
เคยเรอะที่จะทำอะไรให้ใครเปล่าๆ กระทั่งพ่อแม่ ไปหาพ่อ
ก็ไปขอเงิน ไปหาแม่ก็เร่งขายที่ หาพืดก็ขิมรถขิมตั้งค์ หาพี่
ก็ให้ช่วยแก้เสื้อไม่มีทรอกที่มาเชื่อมเลขๆ นะระอาจะตาย...
(เรื่องเดิม : 250)

ความคาดหวังของพุดจิบก็เป็นจริงที่พรรณพงศ์หวัง
ผลประโยชน์จากพิณรมย์ผู้เป็นน้องสาว โดยหลอกน้องสาวไปให้นายจ้างเพื่อ
แลกกับทุนไปเมืองนอก พรรณพงศ์เป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัวอย่างมาก คิดแต่ได้
ประโยชน์แก่ตนเองโดยไม่คำนึงถึงคนอื่นเลย ดังที่ผู้แต่งสะท้อนความเห็นแก่ตัว
ของพรรณพงศ์ว่า "เขาจะต้องตามหล่อนไปให้ได้จะด้วยวิธีใดก็ตาม พรรณพงศ์
ทำได้ทั้งนั้น ขอให้ได้ทุนไปเมืองนอกอยู่ใกล้วันแรมก็แล้วกัน จะแลกด้วยอะไร
ก็ตาม" (เรื่องเดิม : 238) ลักษณะนิสัยที่เห็นแก่ตัวและขาดความรับผิดชอบ
เช่นนี้ ได้ทำให้บุคคลรอบข้างต้องได้รับความเดือดร้อนมากน้อยต่างกัน เป็น
ลักษณะนิสัยที่ทำให้ เขากลายเป็นเขวชนที่มีปัญหาไปในที่สุด

5.2.1.2 มีความอิจฉาริษยา (Jealousy)

พรรณพงศ์นอกจากมีความเห็นแก่ตัวและ
ขาดความรับผิดชอบแล้ว เขายังเป็นเด็กที่ชอบอิจฉาผู้อื่นที่ได้ดีกว่าตนเอง
หรือมีของดีกว่าตนเอง เพราะในชีวิตของเขา เขาได้รับความรักและการ
ตามใจจากพ่อมาก ดังนั้นเมื่อพี่น้องคนไหนมีอะไรที่เกินหน้าหรือเหมือนเขา
เขาจะต้องหาทางแกล้งให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย ในสมัยที่เขายังเป็นเด็ก
เขาเห็นทั้งพัดและพิณมีของเล่น เขาจึงแกล้งโยนของเล่นที่น้องชายทำขึ้นเอง
ทิ้งเสีย ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงพฤติกรรมของพรรณพงศ์ว่า

พงศ์ลงไปถึงโองน้ำ หยิบกระดานเรือมาดู แล้วก็เหวี่ยง
ทิ้งใบพัดซึ่งคล้องยางไว้หลวมๆ จึงหลุดกระเด็น

"โธ่เอ๊ย นึกว่าเรือวิเสโสอะไร กะอีไม้ๆ แผ่นเด็ยว"

"เอาของพิณทิ้งทำไม" พิณร้องกรีด กระจงจากกลางบันได
ไปที่ตัวพี่ชายใหญ่ กุบเอาเต็มแรง หล่อนร้องให้กลับบ้าน

(เรื่องเดิม : 9)

ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่ชอบอิจฉาผู้อื่น

เช่นนี้ แม่ของเธอไม่ชอบและพยายามจะแก้ไขแต่พ่อของเธอกลับแก้ตัวให้ จึงทำให้พรรณพงศ์ได้ใจและไม่คิดว่าเป็นความผิดของเธอ ลักษณะนิสัยเช่นนี้ จึงติดตัวพรรณพงศ์ไปจนโต เขาจึงอิจฉาพี่น้องที่ได้ดีกว่าตนเองโดยเฉพาะพัฒนาที่พรรณพงศ์ถือว่าเป็นคู่แข่งของเขา เพราะพัฒนาและพรรณพงศ์ชอบผู้หญิง คนเดียวกันคือวันแรมทั้งสองจึงมีการชิงดีชิงเด่น โดยที่พรรณพงศ์พยายามที่จะ กล่าวถึงปมด้อยที่พัฒนาหรือพัดเรียนไม่เก่งเท่าตน อีกทั้งเมื่อพัดไม่เรียนหนังสือ ต่อแต่กลับคิดเปิดอู่ซ่อมรถ พรรณพงศ์จึงได้ดูถูกน้องและไม่อยากให้น้องประสบความสำเร็จ

ในคราวที่พรรณพงศ์สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เขาและพ่อ ภาคภูมิใจมาก พ่อถึงกับให้รางวัลเขาโดยการซื้อโต๊ะ ตู้ เตี้ยง และทาสีห้อง ใหม่ เมื่อได้ของมาใหม่เขารู้สึกภาคภูมิใจมากเพราะคิดว่าได้ของที่ดีกว่าพี่น้อง ทุกคน แต่แล้วเมื่อพัดซื้อโต๊ะเขียนแบบให้พรพูน้องชายในโอกาสที่สอบเรียนต่อ ได้ พ่อพรรณพงศ์เห็นโต๊ะเขียนแบบเข้าก็เกิดความอิจฉาน้องเป็นอย่างมาก ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

พรรณพงศ์เดินกลับเข้าห้องส่วนตัว โต๊ะ เตี้ยงและตู้ที่เคย ภาคภูมินักหนาวูไว้ค่าไปเกือบจะทันที พ่อซื้อให้เขาจากร้าน ขายเครื่องเรือนใกล้ๆ นี้เอง ฝีมือระดับ "เจ๊ก" แต่โต๊ะเขียนแบบของพรพูนั่นเป็นโต๊ะเขียนแบบอย่างที่ใช้ในสำนักงาน... โต๊ะเขียนหนังสือของเธอไม่อาจเทียบโต๊ะเขียนแบบของน้องชายได้เลย (เรื่องเดิม : 118)

ผู้แต่งยังกล่าวถึงลักษณะนิสัยของพรรณพงศ์ที่ชอบอิจฉา ผ่านความรู้สึกของพัดจับผู้เป็นพี่สาว ที่กล่าวถึงพรรณพงศ์เมื่อได้เห็นโต๊ะ-

เขียนแบบของน้องชายว่า "...แทบสิ้นไปทั่วทุกชุมชน...คูสีหน้าสีฟ้า
เด็กอะไรทั้งซ้อจมา เห็นแก่ตัว โลกมาก พุดไม่ออกเลยเชียว..."

(เรื่องเดิม : 118)

ความอิจฉามืออยู่ในตัวพรรณพงศ์ตลอดมา ลักษณะนิสัย
เช่นนี้ทำให้เขาเป็นคนที่ไม่มีน้ำใจ ไม่รู้จักเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เมื่อแม่ของเขา
พุดเรื่องที่เขาจะไปเมืองนอกแต่ยังขาดเงินทุนอยู่ แม่ของเขาตำหนิที่เขาไม่รู้
จักเก็บออม เขาจึงไม่พอใจแม่และยังคิดอิจฉาน้องๆ ที่ทุกคนล้วนประสบความสำเร็จ
สำเร็จ เขาจึงอยากให้ทุกคนล้มเหลวในชีวิต แล้วอยากจะทำให้แม่เข้าใจ
ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

เขา...รู้สึกเจ็บใจกับวาจาของมารดา แม่ประมาทหน้า
เขาเสียจริง ถ้าเขาได้ดีเป็นดอกเตอร์ แม่จะทำหน้า
อย่างไรนะ ดีใจหรือเฉยอีกล่ะ

แม่ตื่นตื่นว่าที่ลูกชายได้เนติบัณฑิต แม่ทำเฉยเมื่อเขาได้
ปริญญา ถ้าเขาจบคุษฎีบัณฑิตจากนอกแม่จะเฉยอีกไหม อยาก
ให้เจ้าพัฒน์แข็ง ชายหนุ่มแข่งชกหักกระดูก แม่คงเจ็บปวด
กับโชคชะตา ร้องไห้หน้าตาพุดเพราะลูกรักล้มเหลว อยากให้
เจ้าพุดพัฒน์ไม่มีงานทำ แต่ก็ดูจะเป็นไปไม่ได้

หนอยส่งรูปปั้นประกวดยังอุตสาหได้รางวัลอีก เด็กบ้าแม่
ตื่นตื่นใหญ่ พ่อข้มย่องพ่องใส ภาคภูมิใจกับลูกชายคนเล็ก
ตัวเขาชกหมดความหมายเข้าทุกที แล้วพิณรมย์จะไปเรียน
พยาบาลปริญญา จะมีใบปริญญาแข่งกับเขา เขาจะไม่ใช้
คนเดียวในครอบครัวที่ได้ปริญญาแล้ว ความสำคัญของเขา
ลดลงทุกขณะ แต่เจ้าพัฒน์ทำท่าจะขึ้นมาแทนที่ เพราะพ่อเคย
คุยให้เขาฟังว่า อุต้อรถของพัฒน์ไปได้สวย พัฒน์จะปลูกบ้าน
หลังอยู่สักหลังหนึ่งเอาไว้อยู่สบายๆ (เรื่องเดิม : 236-237)

ลักษณะนิสัยของพรรณพวงค์ที่กล่าวมา เป็นสิ่งที่น่าอับอายมาก ทั้งๆ ที่เขาเป็นพี่ชายคนโตและได้รับความรัก การตามใจจากพ่อมากที่สุด อีกทั้งไม่ต้องทำงานช่วยงานบ้าน ไม่ต้องรับผิดชอบสิ่งเลวร้ายๆ เมื่อน้องๆ ของเขาประสบความสำเร็จในเส้นทางชีวิตของแต่ละคน แทนที่เขาจะดีใจภูมิใจในตัวน้องๆ แต่เขากลับอยากจะทำให้น้องๆ ล้มเหลวในชีวิต เพื่อที่เขาจะได้ประสบความสำเร็จแต่เพียงผู้เดียว และจะได้เป็นคนสำคัญที่สุดในครอบครัว ลักษณะนิสัยเช่นนี้ของพรรณพวงค์ เป็นลักษณะนิสัยที่เลวร้ายแม้แต่พี่น้องก็ยังมีความอิจฉาริษยา ไม่ต้องการให้ประสบความสำเร็จ ดังนั้นเมื่อมีใครมากล่าวยกย่องชมเชยพี่น้องเขาจะรู้สึกไม่พอใจ และเกิดความอิจฉาอย่างมาก ดังที่พรรณพวงค์ได้ยืมนายเซาว์ นายจ้างของเขากล่าวชมพัฒนาว่าเป็นคนดี มีความรับผิดชอบ ถึงกับจะยอมช่วยออกเงินให้ยืมทำทุนตั้งโรงงานผลิตชิ้นส่วนจักรยานยนต์ โดยไม่เอาดอกเบี้ย พรรณพวงค์เกิดความอิจฉาริษยาต่อพัฒนาเป็นอย่างมาก ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงความรู้สึกของเขาว่า

พรรณพวงค์ร้อนไปหมดทั้งร่าง ริษยาน้องชายจนอยากกระโดดขึ้นร้องกรีดให้ลิ้นห้องทำงานหรุหรา เจ้าพัฒน์มีอะไรดี ใครๆ ก็เชื่อถือ แล้วตัวเขาต้องกระเสือกกระสนหาทางด้วยตัวเองแบบนี้ เขาเป็นพี่มันแท้ๆ ความรู้ก็มากกว่า ไม่มีคนเชื่อถือเท่าเจ้าคนจบมัธยมต้น ทำงานกุลี ตัวดำมอมแมมเปื้อนน้ำมัน เปื้อนจารบีทั้งวัน (เรื่องเดิม : 246)

เห็นได้ว่าพรรณพวงค์มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหลายประการ ส่งผลให้เขากระทำในสิ่งที่เลวทรามต่ำช้า

5.2.1.3 มีความทะเยอทะยานมากเกินไป

พรรณพวงค์ มีลักษณะนิสัยที่เห็นแก่ตัว ขาดความรับผิดชอบอีกทั้งมีความอิจฉาริษยาไม่ต้องการให้ผู้อื่นได้ดีกว่าตน และเขายังมีความทะเยอทะยานมากเกินไป ลักษณะนิสัยเช่นนี้เมื่อมารวมอยู่ในตัวของพรรณพวงค์ส่งผลให้ เขาสามารถกระทำสิ่งที่ร้ายแรงเกินกว่าพี่น้องคนอื่น เขาจะกระทำกันเมื่อเขารู้ว่าวันแรม หึงสาวที่เขารักได้ไปเรียนต่อเมืองนอก เขาจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะตามหล่อนไปให้ได้ แต่ติดขัดที่ครอบครัวของเขาไม่สามารถหาเงินส่งเขาไปได้ เขาจึงพยายามที่จะไปเมืองนอกโดยสมัครไปโดยทุนของธนาคารและไปตีสนิทกับเมียช้อยของนายจ้างเพื่อว่าจะได้ช่วยพูดสนับสนุน แต่นายจ้างได้ข้อมูลมาว่า เขาต้องการตามหึงคนรักมากกว่าไปศึกษาหาความรู้ เมื่อพรรณพวงค์ไปขอความช่วยเหลือจากนายจ้าง ผู้แต่งบรรยายความทะเยอทะยานของเขาผ่านความรู้สึกของนายจ้างว่าเขาเป็นคนที่ไม่รู้จักพอ ทะเยอทะยานมากเกินไปว่า

... เจ้าพี่ชายคนที่ไม่รู้จักพอ ไม่เจียมตัวก็มานั่งอยู่ตรงหน้าขอความช่วยเหลือ ของานทำไปแล้วยังไม่สาแก่ใจ มุ่งหมายมาขอทุนไปเรียนต่อเมืองนอก ตัวมีความสามารถพอจะกลับมาทำงานให้คุ้มกับทุนที่ส่งไปเรียนหรือ ด้านหน้ากระทั่งวิ่งเต้นผ่านผู้หึง นำเชื้อถือนักหรือผู้ชายแบบนี้

(เรื่องเดิม : 242)

ความทะเยอทะยานของพรรณพวงค์มีมาก เมื่อเขาเห็นว่าโอกาสที่จะไปเมืองนอกไม่มีอีกแล้วจึงหาหนทางอื่น ดังนั้นเมื่อนายจ้างได้ยื่นข้อเสนอว่านายจ้างชอบพิณรมย์ ต้องการตัวพิณรมย์เป็นข้อแลกเปลี่ยนการไปต่างประเทศของพรรณพวงค์ เขาถึงกับกระทำสิ่งที่เลวร้ายโดยหลอกหลวง

น้องสาวไปให้นายจ้าง ดั่งที่ผู้แต่งบรรยายถึงพรรณพงค์ว่า "พรรณพงค์พ่ายแพ้
กับความกระแสนปรารถนาของตนจนลี้มิกถึงศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น
โดยเฉพาอย่างยิ่งน้องสาวของตนเอง พิณมย์" (เรื่องเดิม : 249)

พรรณพงค์ได้กระทำในสิ่งที่เลวร้ายเกินกว่าที่พี่ชาย
ทั่วไปเขาจะทำกัน แต่เขากลับไม่รู้สึกละอายและคิดว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นเป็นสิ่งที่
ดีแล้ว ดั่งที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของเขาว่า

หล่อนติดกับเขาแล้ว พี่ชายกระหึ่ม หล่อนปากร้ายแต่ไม่
ระแวงพี่ชายว่าจะคิดร้ายกับตนได้ เขาเป็นพี่แท้ๆ และสิ่งที่
เขาคิดทำก็ไม่ได้เลวร้ายหนักหนาทรอกน่า พรรณพงค์คิดหา
ตัวรวบๆ ให้ไม่ดีหรืออย่างไร แล้วยังอาจจะได้ทุนให้เจ้าพ่อ
ได้สร้างโรงงานใหญ่ร่ำรวยสมใจแม่ พรรณพงค์คิดเข้าข้าง
ตัวเอง เศรษฐีเขาคิดจะเก้อหนุนแล้วไม่ดีหรือไร นี่เขาสู้
คิดละความอิจฉาน้องชายแล้ว เขียวนา ตีแค่ไหนแล้วละขอให้
ได้ไปเมืองนอก ได้เรียนต่อหลายๆ ปี จนจบปริญญาเอก
ก็คงพอมีหน้ามีตาสู้กับเจ้าของโรงงานชิ้นส่วนรถยนต์
จักรยานยนต์ พ่อแม่น่าจะดีใจเสียอีกที่เขาทำงานให้เพียงนี้
น้องคนหนึ่งได้มีโรงงานใหญ่ คนหนึ่งเป็นเมียน้อยนายธนาคาร
มหาเศรษฐี คนหนึ่งเป็นดอกเตอร์จากนอก อีกคนอาจจะได้
บุติกหุรุษราชบัณฑิตการค้าใหญ่ อีกคนมีโรงงานประติมากรรม
แล้วเต็ๆ หน้าตาอย่างพิณมย์เป็นเมียน้อยเศรษฐีเสียหลาย
ตรงไหนกันแล้ว ดีเสียอีกไม่ต้องเหน้อยยาก

(เรื่องเดิม : 248-249)

ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เลวร้ายของพรรณพงศ์ที่กล่าวมา ส่งผลให้ เขาสามารถทำร้ายจิตใจของน้องสาวและทุกคนในครอบครัว ทำให้เกิดความทุกข์อย่างแสนสาหัส เพื่อแลกกับความสุขสบายและความสำเร็จส่วนตัว เป็นลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่น่ารังเกียจมาก ส่งผลให้พรรณพงศ์เป็นเยาวชนที่มีปัญหา ดังจะได้วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาต่อไป

5.3 สภาพปัญหาของเด็กและเยาวชนใน เรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า

ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้สะท้อนสภาพปัญหาของตัวละคร ซึ่งเป็นปัญหาส่วนบุคคลที่เป็นคนเห็นแก่ตัว มีความอิจฉาริษยา และมีความทะเยอทะยานมากเกินไป ซึ่งปัญหาส่วนบุคคลนี้ได้ส่งผลกระทบต่อบุคคลในครอบครัวอย่างมาก

5.4 สาเหตุของปัญหาของเด็กและเยาวชนใน เรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า

ในเรื่อง เรื่องสุดแต่ใจจะไขว่คว้า ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นบทบาทของครอบครัวที่ส่งผลต่อบุตร ทำให้เด็กในครอบครัวกลายเป็นเด็กที่มีปัญหายากจะแก้ไข ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงวิถีการอบรมเลี้ยงดูแบบผิดๆ ของพ่อที่รักลูกไม่เท่ากัน อีกทั้งสิ่งแวดล้อมยังมีส่วนทำให้เด็กและเยาวชนมีปัญหา ซึ่งผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์ในรายละเอียดของสาเหตุของปัญหา ดังนี้

5.4.1 สาเหตุจากครอบครัว

ลักษณะของครอบครัวในเรื่องนี้เป็นครอบครัวที่พ่อมีความคาดหวังในตัวลูกมากเกินไป และปกป้องทะนุถนอมเด็กมากเกินไปด้วย ดังเช่น ครอบครัวของพรรณพงศ์ เป็นครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง มีพ่อและแม่เป็นชาวสวน ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูพรรณพงศ์คือพ่อ พ่อของเขามีปมด้อยเรื่องการศึกษา พ่อต้องการเรียนหนังสือแต่สติปัญญาไม่ค่อยดี จึงเรียนสูงๆ ไม่ได้ ต้องกลับมาทำสวน ดังที่พูดได้พูดถึงความผิดหวังของพ่อให้น้องสาวฟังว่า

...ผมต้องเข้าใจนะว่าพ่อเขาอยากเรียนหนังสือ อยากมีปริญญา แต่พ่อเขาไม่ได้เรียนเพราะสมองไม่ดี พ่อเขาผิดหวังมาตั้งแต่ยังหนุ่ม พ่อเขาฝากความหวังไว้ที่พงศ์จนหมด ทุ่มเทศชีวิตจิตใจ ไม่ใช่ที่ว่าพ่อไม่รักพินหรือลูกคนอื่นๆ แต่เพราะพ่อไม่เคยหวังที่พวกเรา... (เรื่องเดิม : 141)

ดังนั้นเมื่อพ่อของพรรณพงศ์ผิดหวังในเรื่องการรับราชการของตน พ่อของเขาจึงฝากความหวังในเรื่องการศึกษาไว้กับลูกๆ ทั้งห้าคน และพรรณพงศ์เป็นคนเดียวที่เป็นความหวังของพ่อเพราะเขาเรียนเก่ง พ่อจึงสนับสนุนส่งเสริมมากกว่าลูกคนอื่นๆ เพราะตามความคิดของพ่อนั้นคิดว่าครอบครัวใดที่มีลูกเรียนหนังสือสูงๆ มีโอกาสเรียนในระดับมหาวิทยาลัย แล้วจบออกมาได้รับราชการนั้นเป็น "เจ้าคนนายคน" แล้วครอบครัวนั้นจะเป็นที่ยกย่องและนับถือของบุคคลทั่วไป ดังนั้นพ่อจึงปลุกฝังเรื่องการรักเรียนและการเป็นเจ้าคนนายคนให้กับพรรณพงศ์อยู่เสมอๆ ดังที่พ่อของเขาได้กล่าวกับพรรณพงศ์และลูกคนอื่นๆ ว่า "เรียนๆ ไว้เผื่อจะได้เป็นนายอำเภอ เป็น

ตำรวจ หรือเป็นครู เป็นหมอกะเขาสักคน เปิดหน้าชุดตาอย่างอาเอ็งเขา ปุณฺมใจอาเอ็งมากนะไม่เหมือนพ่อหรือท้าวซีเลื่อย" (เรื่องเดิม : 3)

พ่อของพรรณพงศ์จึงมุ่งให้ลูกเรียนเพื่อเข้ารับราชการ แต่อย่างเดียว อาจจะเป็นเพราะความผิดหวังในเรื่องการรับราชการของตน และความฝืดใจเก่าๆ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนทัศนะของพ่อเกี่ยวกับการประกอบอาชีพของลูกๆ โดยเฉพาะพัฒนาที่ไม่คิดจะเรียนต่อ แต่ต้องการประกอบอาชีพว่า "เอ็งมันยังเด็กนัก นึกแต่เรื่องสนุก มั่นงานกุลี หากินก็ไม่รวย แล้วก็ไม่มีโก้ ไม่เหมือนรับราชการ ได้เป็นเจ้าของคน เป็นใหญ่เป็นโต" (เรื่องเดิม : 8)

เมื่อลูกคนอื่นๆ ไม่สนใจที่จะเรียนสูงๆ พ่อจึงฝากความหวังไว้ที่พรรณพงศ์แต่เพียงผู้เดียว พ่อจึงรักและตามใจเขามาก ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงความหวังของพ่อที่มีต่อลูกชายว่า

...พ่อหวังอะไรๆ ในตัวพงศ์มากเกินไปจริงๆ

แต่มันก็เป็นความสุขของพ่อที่ได้หวัง พ่อผิดหวังกับตัวเอง มามากแล้ว ขอตั้งความหวังไว้ที่ลูกก็ยังดี พ่อคิดว่าพงศ์คงไม่ทำให้พ่อผิดหวัง อาของพงศ์ที่ได้รับราชการนั้น เมื่อตอนเด็กยังเรียนสี่พงศ์ไม่ได้เลย (เรื่องเดิม : 37)

พรรณพงศ์เป็นความหวังของพ่อ ดังนั้นเมื่อเขาประสบความสำเร็จในการสอบเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา สอบได้ในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง พ่อของเขาเกิดความภาคภูมิใจในตัวลูกชายมาก ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของผู้เป็นพ่อว่า

อกของพ่อเหมือนจะพองไม่รู้จักยุบ หน้าบานไม่รู้จักหุบ เมื่อลูกชายคนโตสอบเข้าโรงเรียนสวนกุหลาบได้ พ่อคุยไม่รู้จบทุกครั้งที่พบเพื่อนบ้านสนิกๆ "มันจะได้เป็นเจ้าของคน

นายคน มันจะเรียนเป็นนายอำเภอ มันจะได้ดีกว่าอาหมื่นอีก
 นั่นแค่สรรพสามิตจังหวัด ลูกข้าคนนี้อาจจะได้เป็นถึง
 เจ้าเมือง" (เรื่องเดิม : 62)

พ่อรักและตามใจพรรณพงศ์มาก เพราะเขาเรียนเก่ง
 แต่แม่ไม่เห็นด้วยกับการเลี้ยงดูของพ่อ ดังที่แม่ได้พูดกับพ่อในเรื่องการ-
 เห็นแก่ตัวของพรรณพงศ์ว่า

พ่อน่ะเข้าข้างพงศ์มากไปนะ บ่อยด้วย ฉันว่ามันไม่ถูก
 ทรอกนะพ่อ พี่ชายใหญ่ควรจะคุ้มครองน้อง นี่มันเห็นแก่ตัว
 จะแย้ ไม่ว่าเรื่องกินเรื่องอยู่ เอาเปรียบน้องเห็นได้ชัด
 อย่างแกงปลาเมื่อกี้มันบอกว่าไม่ชอบกิน แต่มันตักเนื้อดีๆ
 ไปหมด พ่อกับคนอื่นแทบไม่ได้กินเลย มันไม่ถูกเรื่อง
 (เรื่องเดิม : 10)

แต่พ่อได้แก้ตัวให้พงศ์ว่า

"มันยังเด็กอยู่น่า แค่อลิบเอ็ดชวบ มันถึงกเรื่องกินเป็น
 ชรรมดา"

"เออ แล้วนั่งพูดกับไอ้พดลละ มันก็ยังเด็ก มันเคยเป็นยังงี้
 มื้อย มันส่อนิสัยนะ ถ้าเรียนเก่งได้ดีไปเป็นนายอำเภอเป็นเจ้า
 เมือง เห็นแก่กิน เห็นแก่ตัวยังงี้ มีหวังแทนที่จะเป็นเกียรติยศ
 กับครอบครัว มันจะกลายเป็นรอยด่างเพราะมีเรื่องฉ้อเรื่อง
 บังหลวง พ่อคิดเสียมันนะ" (เรื่องเดิม : 10)

แม้แม่จะคอยห้ามปรามดูแล พยายามปรับปรุงแก้ไขนิสัย
 ที่ไม่ดีของพรรณพงศ์ แต่พ่อกลับรักและตามใจและแก้ตัวให้ เขาเกือบทุกเรื่อง
 ทำให้พรรณพงศ์ยังคงเป็นเด็กที่นิสัยไม่ดีเพราะไม่ได้รับการแก้ไข ดังที่ผู้แต่ง
 ได้สะท้อนความคิดของแม่เกี่ยวกับการเลี้ยงดูพรรณพงศ์ของพ่อว่า

... เก่งทุกวิชามันก็ดีหรอก แต่พ่อต้องสอนมันให้รู้หน้าที่
 ของพี่ชายใหญ่มิ่ง ไม่ใช่ได้ดีคนเดียว น้องนุ่นเป็นใจซึ่งหัวมัน
 มันเรียนเก่ง พ่อเลยจะส่งเสียมันคนเดียวให้เต็มทั้งนี้
 ไม่ได้หรอก ถ้ามันเรียนจบแล้วเราเป็นอะไรไป น้องนุ่น
 ยังพึ่งตัวเองไม่ได้ มันจะอุปการะน้อง เป็นที่พึ่งให้น้องได้
 มิ่งมี้ส พ่อต้องนึกย้อนนี้มิ่งนะพ่อ เข้าข้างมันไม่ดีหรอก ต้อง
 อบรมมันมิ่ง มีอย่างรหีบของน้องขึ้นมาได้ไม่ชอบใจเหวี่ยง
 ทิ้งเลย ใช้ได้ที่ไหน (เรื่องเดิม : 11)

ในสายตาแม่ พรรณพงศ์เป็นเด็กที่เห็นแก่ตัว ซึ่งเป็น
 ความเห็นที่แตกต่างจากพ่อมาก ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนความคิดของแม่ว่า
 "พงศ์ขยันในสายตาพ่อ แต่สำหรับแม่แล้วพงศ์เป็นลูกที่ไม่ช่วยอะไรในบ้าน
 เสียเลย อ้างว่าต้องทำการบ้าน ต้องท่องหนังสือ เดี่ยวจะสอบไม่ได้ที่หนึ่ง
 กลัวคะแนนลด" (เรื่องเดิม : 18-19)

แม่ของพรรณพงศ์รู้สึกเสียใจของชาติ ว่า เขามีนิสัยที่เป็น
 ปัญหาหลายประการจึงพยายามแก้ไข แต่ก็ไม่สามารถจะทำได้เต็มที่เพราะ
 มีลูกต้องดูแลถึงห้าคน อีกทั้งต้องรับผิดชอบทำงานในบ้าน ในส่วนทั้งหมด
 เนื่องจากพ่อสุขภาพไม่ค่อยดี ดังที่แม่ชอบห้ามปราม และเตือนสติพ่ออยู่เสมอ
 ในเรื่องรักและตามใจลูกในทางที่ผิดว่า

นะพ่อ พงศ์นะมันพี่ชายใหญ่ อายุมากกว่าน้อง ของของ
 น้องท่ามาเล่นกัน มันจะแค่กระดานแผ่นเดียวหรือดินเหนียว
 ก้อนเดียว มันก็ไม่มีสิทธิ์จะเอาของเขาไปทิ้งหรอกนะ คนเรา
 ถ้าคิดจะเป็นใหญ่เป็นโต เป็นผู้ปกครองคนอื่น มันต้องมีน้ำใจ
 กรุณา คิดถึงอกเขาอกเรา พ่อจะเอาแต่เข้าข้างมันเพราะ

มันเรียนเก่งนะไม่ได้หรอก เก่งเท่าเก่งถ้าไม่มีธรรมะใน

หัวใจ มันก็เป็นผู้หน้าใครไม่ได้หรอก (เรื่องเดิม : 10)

นิสัยของพรรณพงศ์ที่เห็นแก่ตัวก็ไม่ได้รับการแก้ไข เพราะ พ่อคอยส่งเสริมโดยที่พ่อไม่รู้ตัว นิสัยที่เป็นปัญหาเช่นนี้จึงติดตัวเขามาจนโตและ ร้ายกาจขึ้นทุกวัน (ดังที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วในหัวข้อลักษณะนิสัยของตัวละคร) ยิ่งเขาได้มีโอกาสได้มาเรียนต่อในกรุงเทพฯ เขาจะเรียกร้องทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เขาต้องการจากพ่อ และพ่อจะตามใจ การรักและตามใจของพ่อที่มีต่อ พรรณพงศ์อย่างมากทำให้ลูกอีกสี่คน เริ่มน้อยใจพ่อ มองว่าพ่อรักลูกไม่เท่ากัน ล้ำเอียงรักและตามใจพรรณพงศ์คนเดียว ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงความรู้สึกของลูกๆ คนอื่นๆ ว่า

... พ่อให้เงินพงศ์เหลือเฟือจนมีชื่อเสียงและมาเล่นจน

คล่องแคล่ว อีกหน้อยพงศ์เข้ามหาวิทยาลัยได้ พ่อคงขี้บ่าเรอ ความสุขให้ลูกชายคนโปรด พ่อเคี้ยวเชิญให้ลูกทุกคนประหยัด แต่ปล่อยให้พรรณพงศ์ตามสบายแบบนี้หรือ

หรือพ่อไม่ทราบว่าลูกชายคนโปรดใช้เงินอย่างไร พัดเคย ได้ยินพ่อบอกแม่ว่าพี่ชายขยัน เรียนพิเศษตอนเย็นด้วย พ่อไม่เคยเอ่ยว่าพรรณพงศ์ใช้ชีวิตสำราญบานใจอย่างนี้

(เรื่องเดิม : 28)

พ่อของพรรณพงศ์สนับสนุนให้เขาได้เรียนในสถาบันที่มีชื่อเสียง โดยพ่อหวังว่าเมื่อเขาจบออกมาแล้วเขาจะได้รับราชการนำชื่อเสียง มาสู่วงศ์ตระกูล โดยที่พ่อมองข้ามความคิดของลูกคนอื่นๆ ที่เรียนไม่ค่อยเก่ง แต่สนใจทางด้านวิชาชีพและคิดจะประกอบอาชีพของตน เมื่อถามลูกคนอื่นๆ ว่าจะเรียนอะไร ถ้าลูกตอบว่าจะเรียนทางด้านวิชาชีพพ่อก็ไม่พอใจ ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของพ่อว่า

พ่อร้องไห้ในลำคอ ไม่ชอบใจเลยเมื่อลูกอยากเรียนวิชาชีพ ตามสายตาของพ่อจางอย่างนี้ไม่ก็ ไม่เป็นที่เชิดชูวงศ์ตระกูล พ่อเคยผิดหวังกับสมองของตัวเองมาแล้ว มีปมด้อยที่ไม่ได้รับ ราชการอย่างน้องชาย เขาจึงต้องการให้ลูกๆ เรียนสูงๆ เพื่อรับราชการ (เรื่องเดิม : 17)

แม่ของพรรณพงศ์กลับมีความคิดแตกต่างกับพ่อ ในการ ประกอบอาชีพของลูก แม่เห็นว่าเมื่อลูกคนไหนเรียนไม่ไหว ก็ควรเรียนสิ่งที่ ตนเองถนัดหรือชอบ ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนความคิดเห็นของแม่ว่า

ก็มันเรียนไม่ไหว มันไม่ชอบ พ่อจะเคี้ยว เชิญไปทำอะไร
 สู้ให้มันทำงานที่มันชอบแล้วมีความสุขไม่ดีกว่าเรอะ ดูแต่
 กำนันลี เขายังเลิกเรียนมาทำสวน แล้วแกมีความสุขไหมละ
 เงินทองก็ไม่เดือดร้อน ไม่ต้องโก้งหลวงไถราษฎร สบายใจดี
 (เรื่องเดิม : 36)

พ่อจึงไม่สนใจว่าลูกคนอื่นๆ จะเรียนอะไร หรือประกอบ อาชีพอะไร เพราะความหวังของพ่ออยู่พรรณพงศ์เท่านั้น คราวหนึ่งที่พ่อป่วย ลูกๆ มาเยี่ยม แต่อาการของพ่อก็ไม่ดีขึ้นเพราะพ่ออยากให้พรรณพงศ์มาเยี่ยม คอยถามถึงแต่พรรณพงศ์ จนลูกๆ ที่มาดูแลน้อยใจ ดังที่ผู้แต่งสะท้อนความคิด ของพัฒนาที่เป็นห่วงพ่อกลัวว่าพ่อจะผิดหวังในตัวพี่ชาย ผู้แต่งได้บรรยายว่า

... พ่อถามถึงแต่พรรณพงศ์ เพราะลูกชายคนนี่คือตัวแทน
 ของพ่อ ตัวแทนความหวังทั้งหมด หากพรรณพงศ์ล้มเหลว
 ในชีวิต พ่อนั่นแหละจะเจ็บปวดยิ่งกว่าตัวพรรณพงศ์เอง
 คิดได้ดังนี้แล้วก็ให้ส่งสารพ่อนัก พ่อหวังแต่พ่อจะสมหวังหรือ
 เปล่า...งานสมัยนี้หายากนัก แล้วเส้นสายอะไรก็ไม่มี

ครอบครัวชาวสวนต่ำต้อยด้อยศักดิ์ จะเอาอะไรไปสู้เขา
แล้วพ่อจะสมหวังหรือ (เรื่องเดิม : 139)

ความหวังของพ่ออยู่ที่พรรณพงศ์ แม้ในยามที่เจ็บป่วย
ก็ยังเพ่งถึงพรรณพงศ์ว่า "พงศ์อยู่ไหน พงศ์ลูกพ่อ พงศ์เรียนให้ดีๆ นะ
พงศ์ต้องเป็นข้าราชการ เป็นทูตนะ... (เรื่องเดิม : 141) แต่แล้ว
ความหวังของพ่อก็เริ่มไม่สมหวังเท่าที่ควร เมื่อเขาเรียนจบได้รับปริญญา
แต่หางานทำไม่ได้ ความหวังที่จะให้ลูกเป็นเจ้าของคนขายคนเริ่มจะไม่สมหวัง
เพราะตำแหน่งในการบรรจุข้าราชการมีน้อยและคนที่จบการศึกษาก็มีมาก
พรรณพงศ์จึงว่างงาน ส่วนลูกคนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ลูกรักของพ่อ เริ่มมีชีวิตที่ดีขึ้น
และประสบความสำเร็จ พัฒนามีอยู่ต่อรถของตนเอง พุดจีบมีร้านตัดเสื้อที่มี
รายได้ดี ฟิลมรย์เป็นพยาบาลและกำลังจะเรียนต่อ ส่วนพรพุฒิก็ประสบ
ความสำเร็จในสาขาวิชาที่เรียนมา ทุกคนล้วนมีอาชีพของตน ยกเว้น
พรรณพงศ์ลูกรักของพ่อที่เรียนสูงอยู่คนเดียว และยังไม่มียานทำ

ในที่สุดพรรณพงศ์มีงานทำ แต่ไม่ได้เป็นข้าราชการ
สมความตั้งใจของพ่อ เพราะเขาได้ทำงานในธนาคารแห่งหนึ่ง และเมื่อเขา
รู้ว่าวันแรม ผู้หญิงที่เขารักจะไปเรียนต่อต่างประเทศ เขาก็พยายามจะ
ติดตามไป และท้ายที่สุดเขาก็กล้าที่จะทำร้ายจิตใจทุกคนในครอบครัวโดยการ
หลอกหลวงน้องสาวไปเป็นนางบำเรอของนายจ้าง เพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยนใน
การไปต่างประเทศ ทุกคนในครอบครัวเสียใจในการกระทำของพรรณพงศ์
โดยเฉพาะพ่อที่เลี้ยงดูเขาในทางที่ผิด ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกผิด
ของพ่อ ในการเลี้ยงดูเขามาด้วยความชอกช้ำใจอย่างแสนสาหัสที่พงศ์ได้
ทำร้ายน้องสาวว่า

... กุจะฆ่ามึงแทนไอ้พัดนั่งพิณเอง สองคนนั้น เขายังหนุ่ม
 ยังสาว ยังมีอนาคต กุไม่ยอมให้มันติดตารางหรือ กุจะติด
 เองกูมันแก่แล้ว กุเลี้ยงมึงไม่ได้เอง กุรักมึงมากไป ถึงเป็น
 ยังงี้ เพราะกูล่าเอียงท่ามึงเสียคน มึงรู้จักแต่หาสมบัติทางตัว
 แต่มึงไม่รู้จักสมบัติทางใจ หัวจิตหัวใจของมึงทำด้วยอะไร
 มึงขายน้องไปให้ เขาย่อมชิน มึงทำได้

(เรื่องเดิม : 289)

ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของพรรณพงค์นี้
 เป็นผลมาจากการเลี้ยงดูของพ่อ ที่รักและตามใจเขามากเกินไป โดยพ่อตั้ง
 ความหวังไว้กับลูกมาก หวังจะให้ลูกจบปมด้อยที่ตนมีอยู่ จนลืมที่จะปลูกฝัง
 คุณธรรมและจริยธรรมให้แก่ลูก เพราะพ่อคิดว่าการศึกษาจะทำให้คนเป็นคนดี
 เป็นที่นับหน้าถือตาและน่าเชื่อถือเสียงมาสู่วงศ์ตระกูล ซึ่งเป็นความคิดที่ผิด ผู้แต่ง
 ไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ ผู้แต่งเห็นว่าคนเราจะประสบความสำเร็จได้
 ไม่จำเป็นต้องเป็นคนเก่งหรือฉลาดมากๆ แต่ขอให้รู้จักใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์
 เท่านั้นเป็นพอ ดังที่ผู้แต่งได้แสดงทัศนะผ่านความคิดของน้ำสาวของวันแรมว่า

... โง่หรือฉลาด มันก็ไม่สำคัญที่สุดในชีวิตหรอกนะจะ สำคัญ
 ที่การใช้ชีวิต คนฉลาดปราดเปรี๊ยะอาจจะใช้ชีวิตอย่างโง่ๆ
 ก็ได้ มันสมองที่มีก็ไร้ประโยชน์แต่คนโง่ที่ไม่ได้ถึงกับปัญญาอ่อน
 แต่มีความพยายามและปรับปรุงตนเองให้ฉลาดขึ้น อาจจะใช้
 ชีวิตอย่างมีค่าที่สุดก็ได้นะรู้ไหม... (เรื่องเดิม : 80)

นอกจากนี้ผู้แต่งยังได้สะท้อนความคิดเกี่ยวกับการศึกษา
 ว่าแต่เดิมคนทั่วไปจะมองว่า การศึกษาสามารถขัดเกลาคนได้ ทำให้คนเป็นคนดี
 มีคุณธรรม ซึ่งบัดนี้สังคมเริ่มเปลี่ยนไป การศึกษาสูงๆ อาจจะไม่ทำให้คนเป็น

คนดีได้ ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนความคิดเห็นผ่านความคิดของพิณมย์ที่มุ่งเน้นต่อการกระทำของพรรณพงศ์ว่า

เขาทำได้ลงคอหรือ เขามีการศึกษาสูงกว่าทุกคน ความรู้และการอบรมที่ได้รับมาแต่เล็กไม่อาจขัดเกลาเขาได้เลยหรือ ไหนว่าการศึกษาขัดเกลาคนได้ ดูแต่พี่เขยของเธอ การศึกษาระดับอุดมศึกษาขัดเกลาเขาได้อย่างงดงาม ดูครูชายที่รักของพิณ เขาเป็นคนดีอะไรอย่างนั้น ชื่อตรงกับการทำงานทั้งในราชการและนอกราชการ (เรื่องเดิม : 262)

พรรณพงศ์มีการศึกษาก็จริงแต่เขาขาดคุณธรรมและจริยธรรม เขาจึงประพฤติชั่วได้ และผู้แต่งยังได้สะท้อนให้เห็นค่านิยมของการศึกษาที่กำลังเปลี่ยนไป อีกทั้งการประเมินคุณค่าของคนกำลังเปลี่ยนไปด้วยว่า

... เราเคยวัดคนกันด้วยคุณธรรม บวชเรียนแล้วหรือไม่ ทำงานชื่อสัตย์สุจริตเพียงไหน ชยันยันแข็งเต็มกำลังเพียงใด ฐานะเป็นส่วนประกอบเพียงส่วนหนึ่งของคน หากบัดนี้เราวัดคนกันที่ฐานะก่อนสิ่งอื่น แล้วก็คำนึงถึงใบปริญญา แผ่นกระดาษรับรองว่าบุคคลนั้นมีความรู้ความสามารถ เป็นที่ยอมรับของสถาบันอันทรงภูมิและจะเป็นที่ยอมรับของสังคมต่อไป แม้ว่าเขาจะซื้อกระดาษแผ่นนั้นมาก็ตามที่ หรือได้มาด้วยการรู้ว่าเรียนหากไม่อาจนำความรู้ที่แสวงมาได้นั้นมารับใช้ตนเอง ครอบครัวและสังคมได้เลย ได้แต่มีไว้ "กันคนนินทา หมาดูถูก" (เรื่องเดิม : 295)

ผู้แต่งได้สะท้อนความคิดเห็นถึงการเลี้ยงดูบุตรหลานของผู้เป็นพ่อแม่ว่า นอกจากจะสนับสนุนส่งเสริมให้ลูกได้เรียนตามที่ลูกถนัดหรือสนใจแล้ว พ่อและแม่ควรจะปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมให้ด้วย เพื่อว่าเขาจะได้เป็นคนดีในสังคมต่อไปและผู้แต่งยังเน้นอีกประการหนึ่งว่าไม่ควรจะส่งเสริมให้ลูกเอาแต่เรียนเพียงอย่างเดียว เพราะการมุ่งแต่เรียนอาจจะเน้นที่การแข่งขัน ซึ่งดีชิงเด่นกันมากเกินไป อาจจะทำให้บุคคลนั้นเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว เอาวัดเอาเปรียบผู้อื่นและที่สำคัญอาจจะนำผู้อื่นมาเป็นบันไดแห่งความสำเร็จของตน ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เลวร้ายมาก

5.4.2 สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม

ในเรื่องนี้ผู้แต่งจะเน้นปัญหาของเด็กและเยาวชนที่มีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่เป็นส่วนใหญ่ แต่ผู้แต่งก็ยังได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของเด็กและเยาวชนว่ายังมีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะเด็กที่เคยอยู่ต่างจังหวัดแล้วเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ อย่างพรณพงศ์ สังคมในกรุงเทพฯ มีสิ่งยั่วยุต่างๆ มากมาย ดังนั้นพรณพงศ์จึงหมดรายจ่ายไปมากกับการไปเที่ยวดิสโก้เก็ท หรือสถานเริงรมย์อื่นๆ เมื่อพรณพงศ์หาเงินมาใช้จ่ายไม่ได้ เขาถึงกับการทำตัวเป็นชโมยอย่างไม่มียางอาย ชโมยแม่เงินของพี่สาวที่เอาไว้ในลิ้นชักจักรเย็บผ้า หรือชโมยแม่แต่พัดลมของพี่สาวที่เพิ่งซื้อใหม่ เห็นได้ว่าสิ่งยั่วยุเหล่านี้ถ้าหากเด็กและเยาวชนไม่รู้จักรับบังคับตนเอง เขาอาจจะกลายเป็นฆาตกรหรืออาชญากรต่อไปในอนาคต เพราะเขาจะต้องหาหนทางที่จะหาเงินมาให้ได้

ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของพรณพงศ์ ที่ปรากฏนั้นส่วนใหญ่เกิดจากผลกระทบจากการเลี้ยงดูของพ่อมากกว่าสิ่งแวดล้อม ดังที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้แล้ว

6. เรื่องจากผงชูลิติน

โบตันแต่งเรื่องจากผงชูลิติน เมื่อ พ.ศ. 2530

6.1 เนื้อเรื่องย่อ

อุไรกร ออม และเพชรชมพูเป็นเพื่อนกันเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน และมีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน เด็กทั้งสามคนมาจากครอบครัวที่มีการเลี้ยงดู และฐานะแตกต่างกัน

อุไรกร เป็นเด็กในครอบครัวที่มีฐานะดี แม่เป็นข้าราชการฝ่ายปกครอง พ่อเป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ทั้งพ่อและแม่ของอุไรกรทำงานอยู่ต่าง-จังหวัด แม่ของอุไรกรจึงส่งเธอมาอยู่กับสุรียฉายผู้เป็นน้าสาวที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เธออายุได้ 4 ขวบ อุไรกรเห็นเด็กในวัยเดียวกันได้อยู่บ้านกับพ่อแม่ เธอจึงคิดว่าไม่มีใครมาสนใจดูแล อีกทั้งอุไรกรมีน้องชายเพิ่มมาอีกคนเธอจึงเข้าใจผิดว่าพ่อแม่ไม่รัก รักแต่น้อง เธอจึงเกลียดพ่อแม่และน้องชายมาก และอุไรกรรู้สึกว่พ่อแม่เป็นคนแปลกหน้าสำหรับตนและไม่อยากกลับบ้านในช่วงปิดภาคเรียน อุไรกรอยู่กับน้าสาวจึงชิตน้าสาวเป็นที่พึ่งและหวังน้ามาก เมื่อน้าสาวมีเพื่อนผู้ชาย เธอจึงขัดขวางโดยการแผลงฤทธิ์ต่างๆ นานา อุไรกรหวังน้าสาวมากจึงเกิดอาการผิดปกติทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นโรคปวดหัวอย่างรุนแรง (ไมเกรน) และเวลาที่ไมพอใจจะส่งเสียงกรี๊ด...ดังลั่นบ้าน อีกทั้งอุไรกรใช้เวลาว่างในการอ่านการ์ตูนและนวนิยาย แต่เรื่องที่อ่านไม่สร้างสรรค์เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรักความใคร่ เธอจึงเป็นเด็กใจแตก

ต่อมาอุไรกรได้มีโอกาสรู้จักต่อซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่อยู่ในซอยเดียวกัน ต่อเป็นเด็กใจแตกจึงชวนอุไรกรหนีเที่ยวตามสถานเริงรมย์ต่างๆ จนอุไรกร

ไม่ยากเรียนและหนีออกจากบ้านไปทำงานกับต่อโดยเดินแพขึ้นโซ้วตามร้าน-
อาหาร จนกระทั่งพ่อของอุไรกร ตามไปเอาตัวกลับมาบ้าน แต่อุไรกรไปอยู่
กับพ่อแม่ได้ไม่นานก็หนีออกจากบ้านมาอยู่กรุงเทพฯ อีก เพื่อนของสุริย์ฉาย
พบเข้าจึงฝากอุไรกรให้ทำงานกับผู้กำกับละครคนหนึ่ง อุไรกรจึงได้แสดงเป็นตัว
ประกอบและยังเป็นภรรยาลับของผู้กำกับคนนั้น

ออม เป็นเด็กที่อยู่ครอบครัวที่มีฐานะยากจน พ่อทำงานเป็น
พนักงานขับรถ แม่เป็นคนงานเชือดไก่ ออมทำงานช่วยแม่ทุกวันในตอนเช้า
แม่ของอมเป็นห่วงในความปลอดภัยของลูกจึงให้ออมตัดผมสั้น นุ่งกางเกง
ขาสั้น ใส่เสื้อยืด ออมจึงคล้ายกับเด็กผู้ชาย อีกทั้งออมยังมีกิริยาท่าทางคล้าย
เด็กผู้ชายเพราะต้องเชือดคอไก่ ผู้ปกครองของเพื่อนและครูต่างกลัวว่าจิตใจ
ของอมจะแข็งกระด้าง มีจิตใจเหี้ยมโหดอาจกลายเป็นอาชญากรได้ เมื่อ
อมสนิทกับเพชรชมพู คนทั่วไปจึงมองว่าเด็กทั้งสองเป็น "ทอมกับดี้" กัน

เพชรชมพู เป็นเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ฐานะดี พ่อทำงานบริษัท
แม่เป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัย เพชรชมพูมีน้องชายฝาแฝด ส่วนเพชรชมพู
นั้นเป็นลูกของคนใช้ในบ้านและสร้อยเพชรก็เป็นเพียงแม่เลี้ยง แต่ผู้ใหญ่ฝ่าย
สร้อยเพชร ไม่พอใจและเกลียดเพชรชมพู อีกทั้งยังได้แสดงท่าทางไม่สนิทสนม
กับหลาน เมื่อคุณชายของเพชรชมพูเสียชีวิตลงอุไรกรได้ไปร่วมงานศพ และ
ได้ไปรู้ความลับเกี่ยวกับประวัติของเพชรชมพู จึงพยายามที่จะทำลายความสุข
ของเพชรชมพู เมื่อเพชรชมพูรู้ความจริงจึงเสียใจมากและพาลคิดไปว่าพ่อ
และแม่เลี้ยงขับไล่แม่ที่แท้จริงไป จึงคิดติดตามหาแม่และยังประพฤติดนไปใน
ทางไม่ดีเป็นการประท้วง โดยการหนีเที่ยวกลางคืนกับสายสาวก พุดจา
กักร้าวพ่อและแม่เลี้ยง และเมื่อทราบว่าอุไรกรจะไปเชียงใหม่จึงหนีออก-
จากบ้านตามอุไรกรไป เพชรชมพูจึงถูกหัวหน้าคณะเดินแพขึ้นโซ้วมอมด้วย
ยาเสพติดแล้วขายให้กับพ่อเลี้ยงทางเหนือ เมื่อพ่อของเพชรชมพู นำชายและ

ออมตามไปพบที่เชียงใหม่ ได้พบกับบัวเงินแม่ที่แท้จริงของเพชรชมพู ทั้งหมดได้ช่วยเพชรชมพูออกมาและเพชรชมพูรู้สึกผิดหวังที่แม่เป็นผู้หญิงที่ทำงานห้องอาหารและขายเหล้า และยังได้รู้ว่าแม่เป็นฝ่ายทิ้งตนมา เธอจึงตัดสินใจกลับบ้านมาอยู่กับแม่เลี้ยง กลับมาเรียนหนังสือ และสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เพชรชมพูพยายามที่จะลืมเรื่องที่เกิดขึ้น โดยถือว่าสิ่งที่ตนสูญเสียไปเป็นบทเรียนที่มีราคาแพงมาก

6.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร

ในเรื่อง จากดวงลี้ลับ ผู้แต่งได้สะท้อนลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหา คือ อูไรกร เพชรชมพู ต่อ และสายสวาท ดังจะได้วิเคราะห์ต่อไป

6.2.1 อูไรกร

อูไรกร เป็นพี่สาวคนโต พ่อแม่ต้องการให้ลูกได้รับการศึกษาจากโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ จึงได้ฝากอูไรกรให้อยู่ในความดูแลของน้ำสาวตั้งแต่อายุ 4 ขวบ ทั้งๆ ที่น้ำสาวก็ได้ให้เหตุผลว่าไม่มีเวลาดูแลหลานกลัวว่าเด็กจะขาดความอบอุ่น แต่พี่สาวกลับตอบว่า "โรงเรียนเขาดูแลเองแหละนะ เขาสอนเด็กให้ช่วยตัวเองมิใช่รี พี่คิดว่าจะได้ไม่เป็นลูกแห่งอยู่กับแม่ตลอดเวลา" (โบทัน (นามแฝง), 2530 : 28) สุรีย์ฉายจึงปฏิเสธคำขอร้องของพี่สาวไม่ได้ จำใจยอมรับหลานมาเลี้ยงดู ทั้งๆ ที่ตนเองไม่มีเวลา การที่อูไรกรมาอยู่กับน้ำสาวตั้งแต่อายุยังน้อย อีกทั้งยังขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่และน้ำสาว เธอจึงกลายเป็นเด็กที่เป็นปัญหา ซึ่งมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมดังนี้

6.2.1.1 ชาตความรักความอบอุ่น

อุไรกรต้องมาอยู่กับน้ำสาวในกรุงเทพฯ เธอคิดว่าพ่อแม่ไม่รัก จึงเกลียดพ่อแม่ที่ไม่มีเวลามาสนใจดูแล ดังที่ผู้แต่งบรรยายความคิดของอุไรกรต่อพ่อแม่ว่า

อุไรกรรู้ว่ามารดากำลังตั้งครรภ์จะมีน้อง คงเพราะจะได้ลูกใหม่แม่ถึงไม่มาสนใจอุไรกร ส่งให้มาอยู่กับน้ำสาวเสีย จะได้มีเวลาดูแลน้องไม่ต้องมาดูแลอุไรกรเลย แม่คงไม่รักอุไรกรแล้ว ส่วนพ่อน่ะก็มีแต่งงานๆ ทั้งวัน บางทียังต้องทำงานกลางคืนด้วย อุไรกรไม่ค่อยได้พบหน้าพ่อสักเท่าใด จึงไม่ใส่ใจนัก แต่น้อยใจแม่นั้นมาก (เรื่องเดิม : 44)

อุไรกรจึงเป็นเด็กที่ชาตความรักความอบอุ่น เมื่อเขาเห็นเด็กในวัยเดียวกันได้รับการเอาใจใส่จากพ่อแม่ เธอจึงคิดถึงพ่อแม่ของตนด้วยความรู้สึกที่ไม่พอใจที่ไม่มีใครมาดูแลตนเองบ้าง ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของเธอว่า "หล่อนจะหาแม่ที่ไหนมาช่วยเล่า ในเมื่อแม่ของหล่อนอยู่ถึงเมืองอุบลโน้น หรือเวลานี้อาจจะย้ายไปอยู่เมืองอื่นแล้วกระมัง หล่อนไม่ได้พบหน้าแม่มาตั้งกี่เดือนแล้วเล่า" (เรื่องเดิม : 42)

อุไรกรจึงมีความรู้สึกที่พ่อแม่เป็นคนแปลกหน้าสำหรับตนเอง ดังนั้นเมื่อปิดภาคเรียน เธอจึงไม่อยากกลับบ้าน ดังที่เธอได้ถามน้ำสาวของตนว่า

"...ไม่กลับบ้านแม่ตอนปิดเทอมได้ไหม เหมือนไปอยู่กับคนแปลกหน้า... ไม่ใช้บ้านสักหน่อย พุดออกมาได้ที่บ้าน..." (เรื่องเดิม : 112)

ความคิดของอุไรกรที่คิดว่าพ่อแม่ไม่รัก ไม่สนิทสนมและยังมองว่าพ่อแม่เป็นคนแปลกหน้า เมื่อเธอมีน้องชายอีกคนหนึ่ง เธอจึงเกลียดน้องชายมาก ถึงกับไม่ยอมกลับบ้าน ดังที่อุไรกรบอกน้ำสาวว่า

"หนูเกลียดไอ้หอยยมัน... หนูก็ชาตการอบรมจริงๆ ด้วย ไม่มีใครอบรม

หนูนั่ง นอกจากครูที่โรงเรียน พ่อแม่ส่งหนูมาอยู่ที่นี้มาก็เอาแต่ไปทำงาน"
(เรื่องเดิม :) ดังนั้นอุไรกรจึงเกลียดทุกคนในครอบครัว และมองโลก
ในแง่ร้าย ดังที่ครูประจำชั้นได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเธอว่า

...แกชอบยุเพื่อนให้เกลียดพ่อแม่ อย่างมีเด็กในห้อง
คนหนึ่งถูกแม่ตี แกก็พรรณนาเสียจนเพื่อน ๆ ใจเสียหมด
เด็กคนนั้นร้องไห้ใหญ่เพราะแม่ไม่รักเขา แกเป็นนักพรรณนา
ด้วยงเสียด้วย แล้ววันก่อนแกแกล้งหมาแม่ลูกอ่อน เอาลูกมัน
ไปซ่อน แม่มันตามหาส่งเสียงรบกวนประสาทไปที่โรงเรียน
(เรื่องเดิม : 149)

เพชรชมพูซึ่งเป็นเพื่อนของอุไรกร เห็นว่า
อุไรกรมีความคิดแปลกๆ เกี่ยวกับแม่จึงได้มาเล่าให้สุรีย์ฉายฟังว่า "...เขา
พิลึกๆ หน่อยๆ วันก่อนเขาเขียนเรื่องวันแม่ บอกว่าแม่บางคนมีลูกแล้ว
ไม่ตั้งใจเลี้ยง ไม่อยากมีแล้วก็มีเพราะรักสนุกเท่านั้นเอง..." (เรื่องเดิม
: 147) ในความคิดของอุไรกรที่คิดว่าพ่อแม่ไม่รัก ส่งผลให้เธอมองโลกใน
แง่ร้าย ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของเธอต่อบุคคลในครอบครัวว่า

นี่แม่ก็กลับไปหาพ่อ ไปทำงานอำเภอของแม่ งานบ้าน
เด็กหญิงคิด วันๆ นั่งคิดสามะโนดชั่วให้ชาวบ้าน นำเปื้อ
นำรำคาญ พ่อก็เอาแต่ออกตรวจ บ้านช่องไม่เคยอยู่
สมน้ำหน้าน้องชายต้องไปอยู่โรงเรียนประจำ ครูใจร้าย
หรือใจดีก็ไม่รู้ แต่สีหน้าเจ้าน้องชายเมื่อพบกันก็ดูสุขสบายดี
(เรื่องเดิม : 180)

ด้วยการขาดความรักความอบอุ่นจาก
ครอบครัว ส่งผลให้อุไรกรกลายเป็นเด็กที่เกลียดพ่อแม่และน้องชาย ลักษณะ-
นิสัยและพฤติกรรมเช่นนี้ ทำให้เธอได้สร้างปัญหาอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น ดังที่
จะได้วิเคราะห์ในหัวข้อต่อไป

6.2.1.2 อิจฉาริษยา (Jealousy)

เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว อย่างอุไรกร เมื่อได้พบกับคนอื่นที่เขามีความสุขหรือประสบความสำเร็จ เธอจะอิจฉาบุคคลนั้น ความอิจฉาของเธอไม่มีขอบเขตแม้กระทั่งน้าสาว น้องชาย และเพื่อนๆ เพราะเธอคิดว่าถ้าหากบุคคลเหล่านั้นมีความสุข เธอจะทอดทิ้งเธอไป ดังเช่นที่น้าสาวมีเพื่อนชาย เธอก็พยายามจะขัดขวางเพราะกลัวว่าถ้าน้าสาวมีครอบครัวแล้วจะไม่มารักและสนใจตนเองอีก ดังที่เพชรชมพูเล่าถึงพฤติกรรมของอุไรกรว่า

ยายกร เขาหวังน้าฉายมากที่หนึ่งเลย เขากลัวน้าฉายจะมีลูกเองแล้วลืมเขา เหมือนแม่เขามีน้องแล้วไม่เลี้ยงเขาใจเอาเขามาทิ้งไว้ที่นี่... ยายกร เขาเคยแผลงฤทธิ์ใส่หน้าพันคนนั้นก็แล้วละ น้าฉายดูเอา บอกว่ารับรองไม่ใช่ห้ามพูดมาก (เรื่องเดิม : 122)

อุไรกรมีความอิจฉาริษยาต่อน้าสาว กลัวว่าน้าสาวจะมีคู่รักแล้วทอดทิ้งเธอ อุไรกรจึงมีอาการผิดปกติทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อไม่พอใจอะไรก็จะปวดหัวหรือร้องกรี๊ดเพื่อเรียกร้องความสนใจ ดังที่เพชรชมพูเล่าให้น้าชายฟังว่า "วันนั้นแม่ เขามารับกลับบ้าน เขาไม่ยอมไปกรี๊ดใหญ่ แต่ก็ต้องกลับและเวลาไม่ได้ตั้งใจส่งเสียงที่บ้านแทบแตก..." (เรื่องเดิม : 123)

ความหวงในตัวน้าสาวนั้นมีมาก อุไรกรได้แสดงอาการที่ผิดปกติทางจิต เช่นเป็นไมเกรนจนต้องไปรักษาที่โรงพยาบาล และยังส่งเสียงดังเพื่อเรียกร้องความสนใจ ดังที่บุคคลทั่วไปมองอุไรกรว่า

...แม่หลานสาวนะตัวก้างขวางคอ หวงน้าสาวเป็นที่สุด คงกลัวน้ารักคนอื่นมากกว่า เด็กขาดรักนะค่ะ ยิ่งกับต้อง

หลบๆ ซ่อนๆ กลัวลูกติดแม่รู้จนแหละ แทนที่จะเดินเข้าบ้าน
ผู้หญิงได้ต้องไปพบกันที่อื่น (เรื่องเดิม : 197)

พฤติกรรมของอุไรกรสร้างปัญหาให้กับ
น้ำสาวมาก น้ำสาวเอือมระอาและไม่สนใจอีกต่อไป ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า
...อุไรกรไม่เคยชอบหน้าชายใดที่คบหากับน้ำสาว เมื่อ
แรกคบหากันสุริย์ฉายปิดหลาน ไม่อยากให้เพลงฤทธิ์จนอาการ
ปวดศีรษะกำเริบ หากตอนหลังหล่อนเดินดวงคู่กับเขาอย่าง
เปิดเผย อุไรกรจะพูดอะไรหล่อนก็ไม่ใส่ใจ
(เรื่องเดิม : 219)

ความอิจฉาในตัวอุไรกรนั้นมีมากจนกลายเป็น
เป็นความโกรธความเกลียดที่ต้องเฝ้าระวังรักษาที่ต้องใช้เวลาาน ดังที่
นักจิตวิทยาที่รักษาอุไรกรกล่าวกับหมอสุภภัทรว่า
รักษาได้แต่อาการภายนอก อาการภายในท่าจะยากนะหมอ
แกละสมความเกลียดความโกรธเอาไว้มากจริงๆ เก็บมิดชิด
ด้วยกว่าจะหลุดออกได้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพราะระดับเขาวน
ปัญญาของแกสูง จะทำอะไรก็เก็บงำได้ดีกว่าคนด้อยปัญญา
(เรื่องเดิม : 219-220)

อุไรกรนั้นมีความอิจฉามากมาย ถ้าได้เห็น
ครอบครัวของเพื่อนๆ ที่อยู่กันอย่างมีความสุข เธอจะรู้สึกอิจฉาอย่างมาก
ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของอุไรกรว่า

อุไรกรรู้สึกร้อนในอกด้วยความริษยา ท่าไมพ้อแม่คนอื่นเขา
มีงานมาก ท่าไมเขามีเวลาคุยกับลูกๆ ของเขา ไม่เหมือน
พ้อแม่ของอุไรกรหรือน้ำฉาย น้ำฉายก็ทำงานงๆ ทั้งวัน
ตอนเย็นกับวันหยุดยังต้องไปทำงานพิเศษอีก กลางคืนก็แอบไป

เกี่ยวกับผู้ชาย อุไรกรรู้หล่อนเคยเห็นบุญนับพันหรือหมอสวัภท
 ัษบรมาส่งน้ำสาว ไม่มีใครสนใจหรือกว่าอุไรกรจะคิดอย่างไร
 (เรื่องเดิม : 183)

ความรู้สึกของอุไรกรที่มีต่อน้องชาย เธอ
 คิดว่าทุกคนเอาใจใส่น้องชายมากกว่าตน เธอจึงเกิดความอิจฉาริษยาและ
 น้อยใจ ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกว่า

แม่ห่วงกลัวหนูใช้เงินเปลืองเท่านั้นเอง ที่ไอ้หยอยมันซื่อ
 รักเกิดที่กร้อย ชุดก็ฟ้าบ่าบอ รองเท้าแพงๆ ไปซื้อมเทนนิส
 อะไรนั้น แม่มีแต่จะทูนให้ส่งเงินมาไม่ทันน้ำจายก็ออกให้ก่อน
 น้ำหอมพาไปสนามแพงๆ มันอะไรกัน ที่ไอ้อุไรกรทำอะไรนิด
 หน่อยไปหมด หนูมันหมาหัวเน่านี้ เน่ามาตั้งตะสี่ขวบแล้ว...
 พอได้ลูกชายเข้าอึ้งคนนี้ก็กลายเป็นหมา...

(เรื่องเดิม : 335)

เมื่ออุไรกรรู้ความลับของเพชรชมพูว่า
 เป็นเพียงลูกเลี้ยงของสร้อยเพชร อุไรกรรู้สึกสะใจที่จะได้เห็นเพชรชมพู
 ไม่มีความสุขอีกต่อไปถ้าได้รู้ความจริง เธอจึงพยายามที่จะทำร้ายจิตใจ
 เพื่อนทั้งๆ ที่น้ำสาวได้ห้ามปรามไม่ให้บอกความลับนี้ ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แต่อุไรกรแปลความเป็นห่วงเป็นใยนั้นเป็นความจู้จี้
 และล่าเอียงเสีย พออารมณ์เจ้าหล่อนเสียเพราะน้ำสาว
 ตกเดือนพฤศจิกายนบางอย่างที่ไม่เหมาะสม หล่อนก็หันมา
 แต่งเติมเสริมพินเข้าไปในสมองเพชรชมพู เป็นการสร้าง
 ความสะใจให้ตนเอง

น้ำจายอยากห้ามไม่ให้พูด เรื่องที่รู้มาก็เลยต้องค่อยๆ
 แพลมเอาทีละนิดอย่างนี้แหละ ยิ่งแม่จอมขี้หมั่นไส้หนัก

มาทำท่าข่มขู่อุไรกรเพื่อปกป้องเพชรชมพู คอยดูเถอะเรา
จะได้เห็นกัน อุไรกรยิ้มกับตนเองเมื่อเห็นสีหน้าหม่นหมอง
ไร้สุขของเพชรชมพู (เรื่องเดิม : 314)

อุไรกรพยายามทำให้เพชรชมพูรู้ความลับ
โดยวิธีการต่างๆ ดังที่ผู้แต่งกล่าวว่า "...อุไรกรก็ไม่ได้บอกตรงๆ แต่นิสัย
สื่อเสียดรีษยาของหล่อนทำให้หล่อนผสมยาพิษในวาจาเข้าหู เข้าสมองเพื่อน
อยู่ทุกเมื่อเชียววัน" (เรื่องเดิม : 312-313) ความอิจฉาของอุไรกรยัง
ลุกลามไปยังอ้อมเพื่อนที่อุไรกรไม่ชอบหน้า เพราะเพชรชมพูที่อุไรกรคิดว่า
สนิทสนมกับตนไปชอบพอกับอ้อมมากกว่า ความรู้สึกของอุไรกรที่มีต่ออ้อมนั้น
ผู้แต่งบรรยายว่า

...อุไรกรนั้นเกรงแต่ไม่ยับถือ ออกจะเกลียดอ้อมนิดๆ
ด้วยซ้ำเพราะไม่อยากให้เพชรชมพูสนิทกับอ้อมมากกว่าตน
บ้านก็อยู่เคียงกันในซอยเดียวกัน ผู้ปกครองก็รู้จักกันแล้วทำไม
เพชรชมพูจึงทำท่าชอบพ้ออ้อมมากกว่าตัวอุไรกร อุไรกรไม่
ชอบใจเสียดจริงๆ (เรื่องเดิม : 157)

ดังนั้นเมื่ออ้อมสนิทกับเพชรชมพูมากๆ
อุไรกรจึงกล่าวร้ายเพื่อนทั้งสองว่า "...เขาเป็นทอมเป็นตั๊กกับอ้อม...แม่
ไม่เชื่อเรอะ หนูบอกอ้อมเขาให้รู้ว่าแม่เพชรคนสวยนะลูกติดพ้อ ลูกคนใช้
อ้อมเขาว่าถ้าหนูพุดให้เพชรแพน เขาเสียใจเขาจะเหือดหนูให้เหมือนเหือด
ไก่..." (เรื่องเดิม : 337-338)

อุไรกรมีความอิจฉาบุคคลอื่นมาก ทำให้
เธอไม่มีความสุข คอยที่ใส่ร้ายป้ายสีบุคคลอื่นอยู่ร่ำไป ลักษณะนิสัยและ
พฤติกรรมของอุไรกรเพิ่มความรุนแรงขึ้น ถึงกับได้แสดงความก้าวร้าวต่อ
พ้อแม่และบุคคลอื่น ดังที่จะได้วิเคราะห์ต่อไป

6.2.1.3 ก้าวร้าว (Aggression)

อุไรกรเป็นเด็กที่อิจฉาริษยาเมื่อเห็นผู้อื่น
 เขามีความสุขมากกว่าตน เธอเห็นว่าออมเรียนเก่งกว่าทั้งที่ฐานะยากจน
 และออมยังได้รับการสนับสนุนจากหมอสุวัทรวให้ยืมเงินเป็นทุนเพื่อเรียนต่อ
 อุไรกรมีความอิจฉาออมที่ได้ดีกว่าตน เธอจึงกล่าวร้ายต่อออมและพูดจา
 ก้าวร้าวหมอสุวัทรวและพ่อของเพชรชมพูว่า

... น้ำหมอเขาจะให้ยืมเงินเรียน อี ลูกใครก็ไม่รู้จะ
 สนับสนุน เห็นเรียนเก่งหรือว่าอยากลองเด็กสาว ๆ กิ่งผู้ชาย
 ก็ไม่รู้ มันคงดีกว่าเด็กสาวธรรมดาละมั้ง เมียก็มีแล้วน้ำนาย
 ก็ไม่ว่านะ ออมมาตีอะไรกับหมอทุกอาทิตย์ มียายพวงทอง
 อะไรนั้นมาวิจัยว่าวิจัยสมองข้าบอะไร สมองอัจฉริยะ ข้อ
 คิดจะล้อเด็กครึ่งๆ กลางๆ เด็กกระเทยนะซี... หนูไม่คิดได้
 ยังไง ทำพิลึกๆ ใ้หนูรู้เน้ เด็กจะหนีเที่ยวหน้อยแต่สนุกๆ ก็ว่า
 ที่ผู้ใหญ่ทำบ้าง บอๆ ละก็ไม่ว่ากัน น้ำหมอเขาเป็นจิตแพทย์เด็ก
 รักษาเด็กโรคจิตจนตัวเองวิปริตมั่งแล้ว 닝ออมแหละมันก็คง
 วิปริตเหมือนกัน เขายังว่าวิปริตนะสมองดี เรียนเก่งไม่ใช่เรอะ
 นักเขียนใหญ่ๆ หลายคนเป็นกระเทย ดูแต่พ่อยายเพชรคนดี
 ไม่เที่ยวไม่เตร่แต่มุดมุงคนใช้จนมีลูก แล้วเมื่อไม่กี่ปีก็มุดมุง
 ยายน้อย จนยายน้อยหนีไปไหนก็ไม่รู้ ล้วนแต่ดีๆ ทั้งนั้น แล้ว
 หนูแค่ไปเที่ยววันวาเลนไทน์ น้ำนายฟ้องแม่จนแม่ต้องวิ่งโร่มา
 ต้าหนูจากเมืองแพร่โน้น โธ่เอ๊ย (เรื่องเดิม : 338-339)

เห็นได้ว่าอุไรกรเป็นเด็กที่มองโลกใน
 แง่ร้ายและมีจิตใจที่สกปรก เธอจึงได้พูดจាក้าวร้าวพ่อของตน อย่างที่ลูก
 ไม่ควรจะพูดถึงพ่อในลักษณะนี้ว่า